

Erzurum'da 120 idamli dava devam ediyor
**800 Dev-Yol militanı "savaş,"
hükümlerine göre yargılanıyor**

Savaş haline göre
yargılama nedir?

Hürriyet'te başlatılan yargılama yerinde duruyor. Dev-Yol militanları, savaş haline göre yargılanıyor. Bu yargılama, savaş haline göre yargılama olarak adlandırılıyor. Dev-Yol militanları, savaş haline göre yargılanıyor. Bu yargılama, savaş haline göre yargılama olarak adlandırılıyor. Dev-Yol militanları, savaş haline göre yargılanıyor. Bu yargılama, savaş haline göre yargılama olarak adlandırılıyor.

●Dünkü duruşmada sanıkların kimlik tespiti yapıldı
●Meydan çarptı duruşma salonunun çevresine toplu karayolları yerleştirildi
KARLA SARILINÇI/OLU

ERZURUM, (Haber) - Artvin'de devam eden dava devam ediyor. Dev-Yol militanları, savaş haline göre yargılanıyor. Bu yargılama, savaş haline göre yargılama olarak adlandırılıyor. Dev-Yol militanları, savaş haline göre yargılanıyor. Bu yargılama, savaş haline göre yargılama olarak adlandırılıyor.

(Hürriyet, Tercüman 2/3 Aralık 1981)

Artvin'de çeşitli anarşik olaylara karıştıkları için Erzurum'da yargılanmaya başlanan Dev-Yol davasında sanık sayısı 752'yi buldu. Devam edilen davada tutuksuz yargılanan 17 kadın arasında 20 çocuğu 70 yaşındaki Gülefer Yıldırım da vardı.

Artvin Devrimci Yol davasında yargılanan köylü kadınlar.

Emekçi yoksul halklarımıza savaş ilan edenler;

Emekçi yoksul halklarımızı "Savaş hükümlerine" göre yargılayanlar;

Yaptığınız zulmün kendinize kat kat ödettirileceğini unutmayın !

Generallerin kanlı yönetiminin bir parçası olan askeri mahkemeler birer ceza makinesi olarak çalışmaya devam ediyor. Bugün Türkiye'de günde ortalama 50 dolayında devrimci ve yurtsever ceza yağdırılıyor. "Kahrolsun Faşizm" yazılı bir afişi, pulu, pankartı herhangi bir yere asmanın ve yapıştırmanın cezası en az beş yıl. Faşist rejimin askeri mahkemeleri, yaşlısı genci, işçi-

si öğrencisi, bütün bir halkı tutsak edebilmek için beş yıl hapispen başlayıp idama kadar varan "cezalar" veriyorlar.

Evrinsel hukuk ilkeleri, en doğal insan hakları çiğnenerek ve işkencehanelerin kanlı zabıtlarına dayanılarak başlatılan mahkemelerden hergün 2-3 idam ile çok sayıda hapis "cezası" çıkıyor. Son süratle açılan ve yine

son süratle bitirilen yargılama- larla hiç bir hukuk kuralı geçerli değildir. Generallerin askeri mahkemeleri tam bir savaş mahkemeleri olarak çalışmaktadır. Halklarımızı ilan edilen savaşın görünümle- rinden birisi olan bu mahkeme- lerin karakteri ve kılımları yargı- ladığı "Artvin Dev-Yol davası" ile bir kere daha açığa çıkmış- tir.

YARGILANAN HALKLARI- MIZDIR

Faşist cuntanın mahkemelerin- de yargılanan emekçi ve yok- sul halklarımız olduğu, cunta borazan gazeteler tarafından bi- le artık gizlenemez olmuştur. Hürriyet, Tercüman ve Milliyet Gazetelerinin Artvin Dev-Yol davası ile ilgili olarak istemeye

istemeye yaptıkları yayın, ver- dikleri haber, sanık sandelyesine oturtulanların "teröristler" de- ğil, halklarımız olduğunu, halk- larımızın davasını savunan dev- rimciler olduğunu bir kere daha kanıtlamaktadır. 60 yaşında ninelerin, yoksul köylü kadınların ve erkeklerin,

(Devamı 5. Sayfada)

Üç devrimci daha işkence ile katledildi

İşkence tezgahları bütün şiddeti ve huzyıla çalışmaya devam ediyor. Gözaltına alınan veya ceza- vinden tekrar emniyete götürü- len devrimci ve yurtseverler, yine en gaddar usullerle sorgu- ya çekiliyor. Son iki ayda, üç devrimcinin daha işkence ile öldürüldüğü, bir devrimci bacın- nın da felç olduğu öğrenildi.

Basına ve kamuoyuna hiç yan- sızılmayan ve ancak ailelerinin ısrırları çabaları sonucu akibet- leri öğrenilebilen işkence kur- banlarının sayısının bize ulaşan- lardan kat kat fazla olduğu bilinmektedir.

Devamı Sayfa 6'da

Pülümür'deki çatışmada PKK'lı 2 devrimci şehit oldu
●
Malatya'da bir devrimci şehit oldu
●
Sivas'ta çatışma
●
Ardanuç'ta karakol basılıp silahlar alındı
●
Mezradaki çatışmada bir devrimci şehit oldu
●
(HABERLERİ 5. SAYFADA)

Yabancılar üstündeki yeni baskı yasalarına HAYIR !

Almanya'nın içinde bulunduğu krizin yükü emekçilerin (Alman olsun, yabancı olsun) sırtına yükleniyor. Alman tekelleri burjuvazisi bu işten hem ekonomik hemde politik yönden en kârlı çıkmanın yolunu arıyor. Politik yönden bu işten kârlı çıkmanın yolunu, emekçiler arasında Alman'dır, Ortak Pazar işçisidir, Türk'tür diye ayırım yaratarak, buluyor. Bugün Türk ve Kürt devrimcileri olarak, önümüzdeki en önemli görev, yaşadığımız ülke Almanya'da sınıf savaşımının üstümüze yüklediği görevleri yerine getirmektir. Türkiye'ye ilişkin görevlerimizi de ancak böylelikle daha iyi yerine getirebiliriz. Her ulustan emekçilerin ortak mücadelesi ancak onları başarıya ulaştırabilecektir. Alman solu bu açıdan çok önemli bir görevle karşı karşıyadır. Bizim açımızdan görev ise Türkiyelileri bu sorunlar etrafında örgütleyebilmektir. Bu anlamda sadece bu konuya yönelik ortak örgütlenmeler yaratılmaktadır. Yazısı 10. sayfada

Türkiye'den Mektuplar
Sayfa 7

"ölüm adın kalles olsun"

Enver Gökçe öldü

Sen kardeşliğin şairiydin, sen kavmanın şairi.
Sen hapisler, sürgünler dolu yaşamında bir gün bile "dost dost ile kavgâ" demekten geri durmadın.

Sen "Yılan, Çıyan içinde gürlü gürlü yatan" bir devrim işçisisin.

Sana selam olsun sürgünlerden, mahkumlardan, hastalardan.

Selam sana Üniversiteler'den
Öğretmeni alınmış kürsülerden, öğretmenlerden

Sana selam olsun, hürriyeti yazan ellerden, diz-
zen ellerden
makinalardan, entertiplerden, rotatiflerden, bobinlerden.

Selam sana, gülünce, aşâğılık, namussuz şeyler
dışında her şeyden
ve düşmanlara selam göndereceğiz "gözden,
gezden, arpacıktan!"

Sana selam olsun

zincirin, zulmün kar etmediği,

kurbacın kar etmediği

büyük tahammül!

.....

Bir yanda termonükleer çağ

Bir yanda balistik şirret

Evvel madde

Ahir fikir

Dolan göğümdeki hava

Sahn yanındaki fakir

Sahn proletarya

Geber başımdaki bit

.....

Başımızdaki bitleri geberteceğimize and olsun

Sendikal Çalışma ve Yabancı İşçiler

Sendika işçilerin patron sınıfına karşı birlikte mücadele etmek için toplandıkları bir kitle örgütüdür. 1800 yıllardan sonra kapitalizmin hızlı gelişimi karşısında, dağılık ve örgütsüz olan işçiler patronlara karşı verdikleri mücadelede yenik çıktıkları için değişik biçimlerde örgütlenme yolları aramışlardır.

İlk olarak meslek birimleri biçiminde başlayan örgütlenme, daha sonra günümüzdeki sendikalara benzer bir yapıya bürünmüştür. Sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında sendikalar giderek günümüzdeki biçimini almışlardır. Böylece işçiler patronlar karşısında haklarını tek tek değil, örgütleri aracılığı ile topluca almaya başlamışlardır. Bu durum işçilerin, burjuvazi karşısındaki gücünü arttırmıştır. İşçileri gerek siyasi alanda gerekse ekonomik, demokratik alandaki haklarının elde edilmesinde ve korunmasında ancak örgütlenmelerle, örgütlü mücadele edebildikleri ölçüde başarıya ulaşabilmişlerdir.

İşçilerin karşısındaki sınıf, burjuvazi tek tek kişilerin tesadüfî bir birliği olmayıp, politik, ekonomik ve kültürel düzeyde örgütlenmiş güçlü bir sınıftır. Burjuvazi bu gücünü, sadece üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulundurarak almamakta kendi çıkarları (daha fazla kâr etmek için işçilerin daha fazla sömürülmesi) doğrultusunda örgütlenmesinden almaktadır. Örneğin: direk işverenler sendikası biçiminde örgütlenmelerinin yanında, parlamenterî altına bulundurmaları, Ordu ve polis gücünün işverenlerin çıkarları doğrultusunda kullanılması, burjuvazinin gerekli gördüğü zaman ve yerlerde, işçilerin emekçilerin üzerine saldırtılması gibi. Özetlersek işveren sınıfı ideolojik, politik ve ekonomik düzeylerde kendi çıkarları doğrultusunda, işçi sınıfına karşı örgütlenmiş durumdadır. Bu örgütlenmeler salt yurtiçi düzeylerde kalmayıp, uluslararası düzeylerde de geliştirilmiştir. NATO, AET gibi uluslar arası örgütler aracılığı ile dünya halklarının kurtuluş mücadelelerini bastırma mekanizmaları yaratılmıştır.

Bizlerinde kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda örgütlü mücadele vermeye sınıf kavgasındaki başarımız için kaçınılmaz temel koşuldur.

Bu yazımız genel olarak işçi sınıfının ilk örgütlenmelerinin biri olan sendikal örgütlenme, özel olarak da Almanya'da bizlerin sendikal örgütlenmedeki, yerimiz ve görevlerimiz üzerinde bir tartışma başlangıcı olarak alınmalıdır.

İşçiler her türlü sendikal haklarını almak için mücadele etmek, direnmek zorunda kalmışlardır. Burjuvazi kendiliğinden, insanca duygularından yola çıkarak, kendi çıkarlarından fedakârlık etmiştir. Emekçilerin örgütlü direnme kararı kavgası karşısında vermek zorunda kalmıştır. Ne varki kapitalist sistem değişmediği müddetçe, burjuvazi sıkıştığında bu hakları işçi sınıfında geri almak için elindeki tüm mekanizmayı harekete geçirir. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kavgaдан yenik veya başarılı çıkabilirler. Ama herhalikarda sınıf bilincini daha derin, daha boyutu kavrayarak, düşmanı daha iyi tanıyarak kendi örgütlü gücüne güveni artarak çıkar, İktidar kavgasında bir adım daha ilerliyerek, siyasal mücadele düzeyine yükselerek çıkar. İşçi sınıfının tarihi bunun örnekleriyle doludur.

Şöyle bir soru sorsak, ya bizler Almanyada çalışan Türkiyeli işçiler tüm bu gelişmelerin neresindeyiz, veya Türkiyeli işçiler olarak ekonomik demokratik haklarımızı nasıl koruyoruz?

Herşeyden önce yabancı işçiler olarak katılacağımız safları örgütleneceğimiz yeri doğru tesbit etmek gerekiyor. Alman işçilerinden daha farklı konumda olmamız, daha karmaşık sorunlara sahip olmamızla rağmen, tipki Alman işçileri gibi içgüçümüzü, Alman işverenlerine satacağız. Dolayısıyla sınıf kavgasındaki safımız Alman işçi sınıfının yanındır. Ekonomik mücadelemizde, şüphesiz, çalıştığımız ülkelerin sendikalarında örgütlenmekten orarlarda mücadele etmekten geçeceğiz.

Sendikalarda aktif olarak çalışmak, görev almak, sendika seçimlerine katılmak işçi temsilcilerine seçilmek haklarımızın en iyi savunularını seçmek, işçilerin sorunlarını dinlemek, onlarla ilişki kurmak zorundayız. Onların sorunlarını sendika toplantılarında getirmek, çözümü için korumak, talepleri etrafında işçileri örgütlemek ve bu talepler uğruna mücadele etmek gerekmektedir.

Tekrar, biz Türkiyeli işçiler olarak tüm bu gelişmelerin neresindeyiz sorusuna dönersek: Fabrikalarda alabildiğine sömürülen ne hukukal siyasal açıdan eşit haklara sahip olmayan, üzerinde yapılan hesaplarda, alınan kararlarda söz hakkına sahip olmayan yabancı işçileriz. İçinde yaşadığımız toplumda gerek ekonomik, gerek siyasal örgütlenmelerde yereli ölçülerde yer alamadığımız gerçeği ortaya çıkar. Bizlerin haklarını, bizlerden başkası almak için mücadele etmeyeceğine göre toplumsal mekanizmalarda yer alarak, yaptırım gücümüzü arttırmak zorundayız.

Bu durumun nedenlerini kısaca:

- 1) Burada kendimizi kalıcı olarak görmememiz, dolayısıyla toplumsal mekanizmaların içine girmekte çekimser kalmamız.
- 2) İşçi olma süreci geçirmemiz. Çoğumuzun kırsal bölgelerde gelinmemiz nedeniyle belli bir süre işçi olmanın sımsal özünü kavrama aşaması geçirdiği.
- 3) Yabancı bir toplumun ve yabancı bir lisans getirdiği zorluklar diye sıralayabiliriz.

Sendikalar konusunda biz devrimci işçilere önemli görevler düşmektedir. Çalıştığımız işyerilerindeki sendikal faaliyetlere aktif katılmak. Alman sendikalarının işleyiş hakkında bilgi edinip, tecrübe alışverişinde bulunmak ve benzeri gibi. Çalışmaların en kısa zamanda başlatılıp yoğunlaştırılması acil bir görev olarak bizleri beklemektedir.

Almanya'daki sendikaların gerici sarı sendikalar olduğu, böylece korumalarda çalışmanın devrimci görev olmadığı gibi yaklaşımlar; sekte düşüncelerin ürünü doğmalıdır. Böylece eskik yaklaşımların, sınıf mücadelesinin karmaşık görevlerini yerine getirmekte, büyük ama boş laftan öteye değer taşımadığını en açık sosyal pratik göstermektedir.

Türkiyeli işçilerin sendikalarda üye olma oranları diğer yabancılarla göre daha yüksek bir durumda, sendikal çalışmalara ağırlık verirken, sırdan başlamak gibi bir durumda değildir. Sendika üyesi olan, aidatlarını ödeyen geniş kitleyi harekete getirmek, mücadele içinde eğitmek, sendika komiteleri vb. gibi çalışma gurubları oluşturmak. Sendikalar konusunda uzmanlaşmak, işçilerin görev almalarını sağlamak ve sorunları etrafında örgütlenmemiz gerekiyor. Doğru yaklaşımlarla, önümüze dikilmek istenen tüm suni ayrımlara rağmen, Alman ve yabancı işçilerin ortak mücadelesini sağlamak, 1979 Ford grevindeki dayanışma örneklerini çoğaltmak mümkün olacaktır.

Genel yaklaşımlar öte, somut tartışma platformu, şüphesiz önümüzdeki dönemin pratik mücadelesinden çıkacaktır.

Bu konuda ilk adım olarak, sendikalarda çalışan arkadaşlardan oluşan bir çalışma gurubu oluşturulmuştur. Giderek sendika komitelerine dönüşecek olan bu çalışma gurubunun ilk toplantısı Havver'de yapılmıştır. Toplantıda aşağıdaki gündem tartışılmıştır.

- 1) Devrimci işçi olarak Almanya'da sendikalar konusunda neler yapılabilir.
- 2) İşyeri temsilcisi, sendika temsilcisi nasıl olunabilir. Görevleri nelerdir.
- 3) Yabancıların, Sendikalardaki durumu nedir. Görevlerimiz nelerdir.
- 4) Faşist cuntaya karşı, sendikalarda mücadele etmenin yolları

Toplantıda Hannover ve çevresindeki arkadaşlar ortak bir perspektif oluşturmak görevini aldılar. Daha sonraki toplantıda bu taslağın tartışılarak, son şeklini aldıktan sonra "Devrimci İşçi" de yayınlamasına karar verildi.

TÖB-DER'le Dayanışma çalışmaları

Bugün Almanya'da binlerce öğretmen görev yapmaktadır. Yine bugün Askeri Faşist Diktatörlüğün baskı ve zulmü nedeniyle Almanya'da yaşamak zorunda kalmış TÖB-DER üyeleri ve yöneticileri vardır. Almanya'daki Türkiyeli öğretmenlerle TÖB-DER üyeleri ve yöneticilerinin TÖB-DER'le dayanışma çalışmaları yapabilmelerini sağlamak ve Almanya'daki ılerici, demokrat ve devrimci öğretmenlerin tanışıp kaynaşmasına yardımcı olmak amacıyla Ekim 1981'de Frankfurt'ta bir toplantı düzenlendi. Toplantıya 300'e yakın ılerici ve devrimci öğretmen katıldı.

12 Eylül öncesinde faşizme karşı yükselen halk hareketinin önemli bir parçası olan devrimci - demokratik öğretmen hareketi ve onun örgütü TÖB-DER' için böyle bir toplantı düzenlemek yurtdışındaki Türkiyeli ılerici devrimci öğretmenler açısından oldukça yararlı sonuçlar doğurmuştur.

Bugün Türkiye'de öğretmenler de faşizmin ağır saldırıları ile karşı karşıyadırlar. Bunun için, TÖB-DER'le Dayanışmayı, bugün yoksulğa, ve işsizliğe terk edilen, yüzbinlercesi cezaevlerine doldurulan, dağda, sokak ortasında kurşunlanan, idam sehpalarına çıkarılan emekçi halklarımızla ve devrimcilerle dayanışma sorunundan ayrı ele alamayız. DISK açısından ve diğer demokratik kitle örgütleri açısından da böyle ölmek gerekir.

Bugün yüzlerce TÖB-DER üyesinin cezaevinde olduğu, birçoğunun idamla yargılandığı bir gerçektir. Kasım ayı içinde Malatya'nın bir köyünde bir Devrimci Öğretmen arkadaşımız 7 devrimci arkadaşıyla birlikte buldukları dağ köyünde cuntta kuvvetleri tarafından yapılan saldırı sırasında şehit olmuştur. Cunta Kuvvetleriyle devrimciler arasında meydana gelen bu uzun çatışma sırasında, diğer 7 devrimci kuşatmayı yarmayı ve ızlerini kaybettirmeyi başarmışlardır. Direnerek şehit düşen Devrimci öğretmen arkadaşımız Mustafa, halkının davasına sahlı çıkan bir öğretmen olarak tüm öğretmenlerin mücadelesini taçlandırmıştır.

Toplantıda TÖB-DER'le dayanışma sorununun Türk ve Kürt halklarının mücadelesi ile dayanışmanın bir parçası olarak ele alınması ve bu amaçla bir faaliyetin örgütlenmesi nem TÖB-DER yöneticileri açısından hem de toplantıya katılan öğretmenler açısından benimsenmiştir. Farklı siyasal eğilimlerin yönetiminde ve tabanda birlikte oldukları TÖB-DER'le Almanya'da bir dayanışma faaliyetinin örgütlenmesi; kuşkusuz, TÖB-DER'in mücadelesine doğru bir siyasal perspektife yaklaşması ve bunun farklı eğilimler tarafından benimsenip hayata geçirilmesi ile mümkündür. TÖB-DER'in 12 Eylül öncesi mücadelesine ve yöneticilerinin bugün cezaevlerindeki ve mahkemelerdeki mücadelesine ruh ve vücut veren anlayışın terk edilmesi halinde önemli problemlerin çıkacağı açıktır. TÖB-DER'le dayanışma faaliyetlerinin içinde yer alabilmek için bugün şart olan, isimden ve yetkinden ziyade bu genel prensibi kabul etmek ve bu doğrultudaki mücadeleye katılmak olmalıdır.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz görüşlerimizi toplantıda dile getirdik. Toplantıda bu anlayışla, tutuklu TÖB-DER yönetici ve üyeleri için bir konto numarası açılmıştır. Yine bağlı amacıyla üzerinde dayanışmayı ifade eden sözler yazılı kalemler hazırlanması kararlaştırılmıştır. Bu gibi çabaları yoğunlaştıracağız.

29 Kasım'da ise, GEW'in de desteği sağlanarak Münih'te düzenlenen "TÖB-DER'le Dayanışma Gecesine" 700 kişi katılmıştır. Gecede Melike Demirağ, Fuat Saka'da yer almıştır. Cuntanın teşhir edildiği, halklarımızın mücadelesinin anlatıldığı, TÖB-DER'le dayanışmanın vurgulandığı gece oldukça başarılı geçmiştir. Çeşitli bölgelerde butür gecelerin düzenlenmesi için gaba harcıyacağız.

DEVİRCİ Öğretmenler

IMPRESSUM
Devrimci İşçi
V.i.s.d.p.: S. Akhan
Rostocker str. 4, 2 Hamburg 1
Erscheinungsdatum: 18.12.81
Auflage: 12.500

Cunta'ya karşı yurtdışındaki mücadele

çok yönlü bir görevler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır

Türkiye'deki Askeri Faşist Diktatörlüğe karşı yurtdışında sürdürülen mücadelenin bugün önemli görevlerle karşı karşıya bulunduğu bir gerçektir. Bu görevlerin yerine getirilebilmesi içinse, bir dizi sorunun yeni bir yaklaşımla ele alınmasının, birçok konudaki çaba ve faaliyetimizin daha sistemli bir hale getirilmesinin zorunlu olduğu da gayet açıktır. Birlik sorunu, dayanışma hareketi, Türkiyeli işçilerin mücadeleye kazanılması, yabancılar sorunu, çeşitli alanlardaki çalışmalarımızın uyumunun sağlanması gibi daha bir çok konunun ancak devrimci bir anlayışla ve çok yönlü görevler bütünlüğü içinde ele alınarak çözümlenebileceği unutulmamalıdır.

Dayanışma hareketinin önemi kavranmalıdır

Yurtdışındaki Türkiyelilerin kendi pratik deneylerinden de öğrendikleri gibi, ülkeleri faşist zorbalardan işgal edilen ilerciler, demokrat ve devrimci halk güçlerinin yurtdışında önemli mevzilere ihtiyaçları vardır. Bu mevziler yaratılmadan ülke içinde sürdürülen mücadele ve direnişin dünya çapında sesini duyurması, halkların desteğini kazanması, düşmanını tecrit etmesi ve bütün dünyaya haklılığını, meşruluğunu kabul ettirmesi pek kolay olmayacaktır. Bu mevzilerin en başında yurtdışında, bir DAYANIŞMA HAREKETİ'nin oluşturulması gerekmektedir.

Dayanışma Hareketinden neyin anlaşılması gerektiği gayet açıktır: Faşizme, yeni-sömürgeciğe, emperyalizmin açık veya gizli işgaline, kısıcasi her çeşit sömürü ve zulme karşı mücadele eden halkların maddi ve manevi bütün yönlerden desteklenmesi, bu haklı mücadelenin propogandasının yapılması, halk düşmanı yönetiminin teşhir edilmesi, bu yönetimin uygulamalarına herkesin karşı çıkmasının sağlanması gibi görevleri yerine getiren bir örgütlenme, bir faaliyet, bir hareket ...

İşte bugün, yurtdışındaki Türkiye'li devrimci ve demokrat güçlerin, oluşturulmasına yardımcı olacakları ve önemli katkılarında bulunacakları böyle bir Dayanışma Hareketine ihtiyaçları vardır. Bu ihtiyaç, Türk ve Kürt halklarının ve devrimci, demokratik yurtsever güçlerinin Birleşik Devrimci Direniş Cephesini oluşturur ve yaratmalarına birlikte çok daha önem ve ciddiyet kazanacaktır. Bazı konularda şimdiden adım atılması gerekmektedir.

Özetle, bugüne kadar yurtdışında sürdürülen mücadelenin bir DAYANIŞMA HAREKETİ'ne yükseltilmesi ve bunun hazırlıklarının yapılması görevi ile karşı karşıya bulunmaktadır.

Başta Almanya olmak üzere, Avrupa'nın bir çok yerinde, bu ülkelerin ilerciler, demokrat, barıştan yana güçleriyle kurulan ilişkilerin daha da geliştirilmesinin ve yetkinleştirilmesinin kesin bir zorunluluk olduğu ortadadır. Türkiyede halen zayıf ve etkisiz olsa, süren devrimci mücadelenin ve ileride yaratılmak zorunda olunan Direniş Cephesi'nin imzadan basın açıklamasına, yürüyüşten paraya kadar her bir unsurla desteklenmesinin yaratacağı sonuçları şimdiden tahmin etmek, daha doğrusu görmek mümkündür. (Nikaragua ve son olarak El Salvador örnekleri hatırlansın.)

Bu konunun Türkiyeli bazı guruplarca tam olarak kavranılmaması nedeniyle Dayanışma Hareketi çalışmalarının daha başlangıçta yozlaşma tehlikesiyle yüz yüze bulunduğu bir gerçektir. Kimileri, (Almanya örneğinden hareket edersek) Alman kamuoyunu kazanmak, ilerciler, demokrat barıştan yana güçlerle ilişki kurmak, bunları faşist cuntaya karşı hareket geçirmek gibi işleri küçümsemektedir. Kimileri ise sorunu basit bir para toplama, veya acıdırma faaliyeti derecesine düşürmektedir. Kuşkusuz böylesi bir durum çok faydacı ve sakat bir yaklaşım olmaktadır.

(TKP gibilerinin ise, Alman demokratlarını cuntaya karşı kazanmak yerine, onlara devrimcilerin ve halklarımızın ne kadar "terörist" olduğunu, idam edilmelerinin caiz olduğunu kanıtlamak için uğraştığı ve bu ihanet politikasına TIP, TSIP'ileri de 'birlik' ettiği bilinmektedir.)

Bir başka eğilim ise hem Almanları, hem de Türkiyelileri, Türkiye'de olmayan, yapılmayan şeyleri var göstererek, başka bir deyişle Türkiye havası basarak kitle çalışması yapmaktadır.

Devrimciler, bu tür sakat ve tehlikeli anlayışlara karşı en iyi mücadelenin yaşadığımız ülkelerin halklarıyla ve ilerciler güçleriyle sağlıklı ve kardeşçe ilişkiler kurmak olduğunu unutmamalıdır. Ve çevrelerde, Türkiye Halklarının mücadelesi ile bir dayanışma ağı oluşturmak için örgütlü, bilinçli, sistemli, sabırlı ve doğrulara yani gerçek duruma dayanan bir faaliyet sürdürmelidir.

Bugün örneğin Almanya'da, ilerciler, demokrat çevrelerin ve Alman Solunun Türkiye Halklarıyla dayanışmasının halen var olandan daha büyük ve daha etkileyici boyutlara ulaşamaması, daha etkileyici ve daha gelişkin bir düzeye yükseltilememesinin asıl sorumluluğunu kendimizde, yani Türkiyelilerde aramak daha gerçekçi bir tutum olmaz mı? Belirli bir platform etrafında birleşip, faaliyetlerine Almanlar bu platform adına, yeni birleşim bir devrimci-demokratik güç adına kazanma başarısını gösteremeyen bizlerin sorumluluğu Almanlara yüklemeyen önce kendimize bakmamızda yarar vardır. Sorun başta bizim sorunumuz olmakla birlikte Alman solunun da sorunudur. Ancak bu noktadan hareketle, Alman solunun ve ilerciler çevrelerinin tek başına bir Türkiye Dayanışması yapmalarını beklememek gerekir. Aksine, sorunu birlikte çözmek, çalışmaları Türk, Kürt, Alman devrimci ve ilercilerinin kolektif faaliyeti şeklinde sürdürmek gerekir. Almanları Dayanışma Hareketinin içinde basit bir imza makinası veya görünüşü kurtarma işlevi gören araçlar şeklinde görmemeli, aksine onları katılımcı, sorunlara sahiplenen, birlikte düşünce üretebileceğimiz ve pratik örgütleyeceğimiz insanlar olarak görmeliyiz. Onlar, Türkiye konusunda, Dayanışma Hareketinin sorunları konusunda sürekli aydınlatılmalı ve tartışılmalı onları da katılımı sağlanmalıdır.

Yaşadığımız ülke halklarının, ilerciler-demokrat güçlerinin katılmadığı bir Dayanışma Hareketi düşünülemez. Bu güçlerle, sağlıklı, kalıcı ve örgütlü ilişkiler kurmadığımız sürece, şu anda ilişkilerimizi bir kaç adım ileriye fırlatmak için uğraşmadığımız sürece Dayanışma Hareketinin oluşmasını, dünya kamuoyunun bizleri anlamasını ve desteklemesini boşuna bekleriz.

Dayanışma Hareketi çalışmaları sırasında yerine getirilmesi gereken bir başka görev de, bulunduğumuz ülkelerin ilerciler-demokrat güçlerine, Türkiyeli devrimci-demokratik güçlerin anti-faşist birliğinin ifadesi olan bir örgütlenme ile gitmemizin gerektiğidir. Türkiyeli çeşitli siyasal eğilimlerin belli bir kesiminin birlikteliğini ifade eden bir platformla bu çalışmaların yapılmasında büyük bir yarar vardır.

Cunta'ya karşı mücadele, işçilerin katılımı olmaksızın düşünülemez

Cuntaya karşı mücadelenin çok yönlü görevlerinden birisi de, yurtdışında yaşayan işçilerimizin bu mücadele içinde daha çok sayıda ve daha örgütlü bir şekilde yer almalarını sağlamaktır.

Son günlerde özellikle, "yabancılar sorunu" olarak kamuoyuna yansıtılan ve daha ziyade Türkiyelileri ilgilendiren konu karşısında ilgisiz kalmamıyacağı gayet açık bir şeydir. Bu sorunu, hem cuntaya karşı mücadelenin önemli bir görevi olarak, hem de yaşadığımız ülkelerin sınıf mücadelesinin bizlere yüklediği bir görev olarak ele almak gerekir.

Almanya'yı yöneten ekonomik ve politik güçlerin ve karar odaklarının sınıf çıkarılarının bir gereği olarak ortaya atılan "yabancılar sorunu" herkesin görebileceği gibi, Almanya'nın içine düşüğü ekonomik bunalımdan kaynaklanmaktadır.

Bilindiği gibi, ekonomik bunalımın derinleşme eğilimi gösterdiği her dönemde ve ülkede, ilk saldırganı uğrayan, hakları ilk elinden alınan kesimler örgütsüz ve dağılık olanlardır. Bu kesimler, bu tür saldırılara karşı gerekli korunma ve haklarını savunma araçları yaratamadıkları sürece yenilmeye, ezilmeye mahkumdurlar.

Bugünkü haliyle "yabancılar sorunu"ndan ilk ve en fazla etkilenen olanların Türkiyeliler olacağı görülmektedir. Bu, Almanya'daki yabancılar arasında Türkiyelilerin hem sayıca en fazla olmasından hem de en fazla politize olmuş yabancı topluluk olma özelliği taşınmasından ileri gelmektedir. Buna karşılık, yine Türkiyelilerin, hem ekonomik ve toplumsal yönlerden, hem de politik yönden, sayıları ve politize olmaları ile uyum sağlayan (veya orantılı olan) bir örgütlenmeye sahip olmadıkları görülmektedir. Özellikle işçilerimiz açısından durum böyledir. Yani, işçilerimizin kendilerine yöneltilen saldırılara etkisizleştirilecek, haklarını ellerinden alma yönündeki girişimlere ve tedbirlere karşı kendilerini koruyacak ve savunacak etkili örgütlenme ve politikardan yoksun olduğu bir gerçektir. Halen varolan çeşitli örgütlenmelerin "yabancılar sorunu" nedeniyle gündeme gelen problemleri çözecek yetkinlikte olmadığı kabul edilmelidir. (*)

"Yabancılar Sorunu"na kayıtsız kalmayız

"Yabancılar sorunu" nun özellikle Almanya'da önmüzdeki dönemde, bir dizi etkenin sonucu ciddi boyutlar kazanacağına ilişkin işaretler vardır. Soruna daha başından müdahale imkan ve araçları yaratılmalı, gelecekte alabileceği şekiller karşısında hazırlıksız yakalanılmamalıdır. Kuşkusuz bunun ilk şartı, böyle bir sorunun olduğunu ve bu sorunla ciddi biçimde ilgilenmek gerektiğini kavramaktır.

"Yabancılar sorunu"na doğru bir yaklaşım ve alınacak tedbirlere karşı etkili ve geniş kapsamlı bir politika izlenmesi, Türk ve Kürt devrimcilerinin Türkiyeli işçilerin büyük bir bölümünü örgütlemeye, kazanma imkanına sahip olmalarının da elverişli koşullarını yaratacağıdır.

(Devamı arka Sayfada)

Cunta'ya karşı yurtdışındaki mücadele çok yönlü bir görevler bütünlüğü içinde ele alınmalıdır

Devrimciler, yabancı ve göçmen bir topluluğun, yabancı ve göçmen olmalarından kaynaklanan her türlü sorununa sahip çıkmalı, insanlarımızın ezilmesine, horlanmasına, haklarının elinden alınmasına seyirci kalmamalıdır.

Türkiye'deki askeri faşist rejimin yıkılması mücadelesine ve halklarımızın direnişine destek olabilecek etkili bir hareket olabilmek için de yine işçilerimizin daha örgütlü hale getirilmesine gerek olduğu açıktır.

"Yabancılar sorunu" karşısında kavranması gereken noktalardan birisi de, bu sorunun diğer azınlık topluluklarının yanısıra yine Alman solu, ilericileri ve demokratları ile birlikte faaliyet sürdürerek çözümlenebileceğidir.

"Yabancılar sorunu" aynı zamanda Alman Solunun çözmesi gereken, daha doğrusu, en fazla ilgileneceği ve alternatif politika geliştirmesi gereken bir konudur. Herkesin Almanya'daki Yabancıların önemli bir toplumsal-siyasal güç oluşturduğunu görmesi gerekir. Yabancıların desteğini almayan Alman sol hareketlerinin sınıf mücadelesinde etkin ve giderek belirleyici olması düşünülemez.

İçine düştükleri krizin faturasını Türkiyelilere ödetmek isteyen Alman egemen güçlerinin ve onların sınıf çıkarlarını değişik şekillerde savunmaya çalışan Alman sağının ve sosyal demokratlarının ve özellikle bu konuda Alman halkını saldırgan bir tutum almaya zorlayan Bild gazetesi gibi, NPD gibilerinin unutmaması gereken şeylerden birisi de, Türkiyelilerin her bakımdan yahudilere benzediğidir.

Görevlerimizi en iyi şekilde ancak birlikte mücadele ile yerine getirebiliriz

Yurtdışındaki Türkiyeli Devrimci-demokratik güçlerin çözüm zorunda oldukları başlıca bu gibi sorunlarla ilgili olarak nelerin yapılması gerektiği bugüne kadar Devrimci İşçi tarafından defalarca vurgulanmıştır.

Yurtdışında bizlere düşen görevlerin, Türk ve Kürt Halklarının kurtuluş ve devrim mücadelesine en yararlı bir şekilde yerine getirilebilmesi için en önemli koşullardan birisinin, Türkiyeli Anti-Faşistlerin Birliğinin sağlanması olduğu devrimciler tarafından ısrarla belirtilmiş ve bu fikrin maddi bir güç haline gelmesi için bir çok girişim yapılmıştır. Bu girişimlerden birisinin, uzun ve yorucu bir çaba sonucu, 12 Eylül Duisburg yürüyüşü ile çok önemli bir anlam kazandığı bilinmektedir.

12 Eylül Duisburg Eylemi, tek bir iş için, 12 Eylül Darbesini, 1. yılında protesto etmek için, yapılmış olmasına rağmen, yani geçici bir eylem birliği olmasına rağmen, mitinge katılan kitlenin ve çeşitli guruplardan devrimci ve yurtseverlerin, kalıcı, güçlü, her konuda birlikteliği içeren, ve devrimci-demokratik görevleri kapsayan bir program dayanan bir BİRLİK özlemi içinde olduğunu kanıtlamıştır.

12 Eylül Duisburg Eyleminden sonra yapılması gereken tek şey, bu özlemin maddi bir güç, bir hareket, bir örgütlenme düzeyine sıçratılması için çaba harcamaktır.

Bu amaçla sürdürülen girişimlerin olumlu bir noktaya doğru gelişme göstermesi, bir takım siyasal eğilimlerin yani engelleme girişimleri ile karşılaşmıştır.

Yurtdışındaki Türkiyelilerin Anti-Faşist Birliğini ifade eden bir Komitenin ve bunun alt birimlerinin, (kalıcı, uzun vadeli, katılan gurupların bütün alanlarda eylem ve güçbirliğini gerçekleştiren bir örgütlenme şeklinde) oluşturulması değil, bu anlamdaki bir birliğin içinde yer almayı benimseyen bazı gurupların "küçük" oluşuna yöneliktir.

Denmektedir ki, "Sosyalist Vatan Partisi (SVP) ile Türkiye Emekçi Partisi (TEP)in önemli bir ağırlığı ve gücü yoktur. Bunlar küçük guruplardır. Birlik büyük guruplar arasında olmalı, tartışma ve toplantılara büyük guruplar katılmalıdır."

Anti-Faşist Birlik Komitesi'nin program ve platformu hakkında herhangi bir görüş belirtme ihtiyacı duymadan önce, bu konuyu tartışmadan önce, kendi ifadeleriyle "küçük guruplar"ın tartışmalara dahi katılmasını istemeyen, ve bu "küçük guruplar"ın tartışmalara katılmaları halinde kendilerinin katılmayacağını belirten ve bunu Birlik çalışmalarına bir koşul olarak dayatan bir gurubun tavrı, okuyucuya ilk bakışta belki de inanılmaz gibi gelebilir. Ama gerçektir. Ne yazık ki "büyük gurup", hem de birlik konusunda en fazla laf üreten bir "büyük gurup", yukarıdaki gerçekleyle birlik çalışmalarının dışında kalabilmeyi başarmıştır.

Bu itirazın görünüşte olduğu, yani gerçek durumu yansıtmadığı, başka bir deyişle, itirazlarının gerçek nedeninin böyle komik (ve de kelimenin tam anlamıyla küçük) olmadığı, bilinmektedir. (Bu, özgürlük Yolu'nun 12 Eylül Duisburg Eylemi'ne yürüyüş sırası yüzünden katılmadığını iddia etmesine benzerdir. Oysa gerçek durum başka idi.)

Asıl neden, şudur: Bu "büyük gurup", böylesi birlikler içinde kendi sağ ve eklektik düşüncesine yapısının etkisizleşeceğinden, bu düşüncelerin devrimci düşünceler tarafından zararsız hale getirileceğinden korkmaktadır. Çünkü, o, ilk kez gerçek anlamda ve ciddi bir birlik önerisi ile karşı karşıyadır. Çünkü o, adı geçen birlik önerisinin, sadece günü birlik işler ve geçici bazı eylemleri içermediğini, bunların da için de yer aldığı fakat daha geniş kapsamlı, uzun vadeli, kalıcı, her bakımdan birlikte davranış içerdiğinin farkındadır.

(Böyle olunca Halkın Kurtuluşu taraftarları, Devrimci Yol, PKK, TEP ve SVP taraftarları ile birlikte ve ortak faaliyetler içinde olmaları için gerçek bir birliğin anlamını kavrayıp tadını alacaklar, bu ise grupçu eğilimleri törpüleyecek ve Halkın Kurtuluşu'nun "büyük gurup" olma imtiyazı tehlikeye düşecektir.)

Diğer bir neden ise, bu arkadaşların birlik ve cephe konusunda tam bir politik ve ideolojik berraklığa henüz kavuşmamış olmalarıdır. (Tam bu noktada, dostlarımızın, "Biz yıllardır birliği savunuruz, işte dergilerimiz, broşürlerimiz, bildirilerimiz" diye gurıldiklerini duyar gibi olmanız mümkündür.)

Doğrudur, siz yıllardır her konuda en fazla yazı yazmış olabilirsiniz.

Yanlış veya doğru birçok şey yazmışsınızdır. Ama şimdi görev bu yazılanları gerçekleştirmektir.

İş, yazılanları uygulamaya, Birlik fikrini doğru devrimci bir zemine gerçekleştirmeye gelince, böyle "büyük gurup" gerekçeleri ile "büyük gurup" imtiyazı elde edilmek istenmektedir. "Biz de benzer şeyleri savunuyoruz. Birleşmek gerekir" diye yazmak ve konuşmak yetmiyor. Yazdıklarımızın ve söylediklerimizin doğruluğuna inanyorsanız buyrun uygulayın. Sizinle birlik olmayı isteyenlerle beraber olmasını öğrenin. Doğru fikirlerle, bunları savunularla beraber olmaktan korkmayın. Ve bizimle program etrafında bir tartışma yapın, gurupların eni-boyu üzerinde değil, çünkü Birlik, program etrafında olur.

Bir kere daha belirtelim:

Bizim için önemli olan gurupların eni-boyu değil, Birlik fikrine yatkınlığıdır. Birlikten yana olanların büyüklüğüne küçüklüğüne bakılmaksızın Birlik programını ve ilkelerini benimseyen herkesle, tek tek kişilerle bile beraber olmaya hazırız. Bizim ilkemiz budur.

Birliğin, gurupların veya kişilerin bir topluluğu veya federasyonu olmadığını kavranmalıdır. Gerçekleştirmeye çalıştığımız şey, çeşitli siyasal eğilimlerin federal birliği, basit bir topluluğu veya yanyana geliştiği değil, anti-faşist güçlerin ortak iradesini, inancını, düşüncesini, kaynaşmasını, eylemini ifade eden, bunlara uygun örgütlenmeler yaratan, kolektif bir çalışmayı içeren bir Birlik'tir.

Böylesine anlamlı, böylesine doğru, umut ve gelecek vaadedilen Birlik çalışmalarının içinde yer alması halinde, toprağın yavaş yavaş ayaklarının altından kayacağına hisseden bazı siyasatçilerin, "küçük gurup" gerekçesinde tam bir dayanışma içine girmeleri ve Devrimci Yol'un "çöktüğünü", hala evet hala kanıtlamaya çalışan bir gurubun, D. Sol'un, Devrimci Yola karşı olabilmek uğruna

bu büyük gurub'un peşine takılması, anlaşılacak gerekçelerle birlik olayının dışında kalmaya çalışması, devrimci-demokratik halk güçleri açısından gerçekten üzücüdür.

Oportunizmin görevi, devrimci düşünceleri çarpıtmak, ayrılıkları körüklemek ve teşvik etmek, birlik çalışmalarını bozmaya çalışmak, kendi gurubun günlük, geçici çıkarları ve yararları uğruna devrimin ve halkların çıkarlarını feda etmekse, devrimcilerin görevi de bunların tam aksidir:

Yurtdışındaki işçilerimizin sorunlarına ve haklarına sahip çıkmak, emekçi ve yoksul halklarımızın Türkiye'de yaratacakları Birleşik Devrimci Direniş Cephesi'ne destek ve yardım, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunmak, cuntayı teşhir, demokrasiye geçiş, yutturmacasını teşhir, Askeri faşist Diktatörlüğün yıkılıp yerine Halklarımızın kendi iktidarının kurulmasını savunmak, kasacası diğer güncel talep ve görevlerde içeren devrimci-demokratik bir program etrafında kalıcı, uzun vadeli bir mücadele ve örgütlenme, iş, güç eylem, düşünce ve davranış birliği....

Bütün bu kutsal, bu anlamlı, bu onurlu ve bu devrimci-demokratik görevler için artık adım atmanın zamanıdır.

Bu görevleri savsaklamaya çalışan siyasatçilerin kendi tabanlarından dahi destek bulamaması için hiçbir sebep yoktur. Yeterki devrimciler, yurtdışı Türkiyeliler Anti-Faşist Birlik çalışmasının önemini ve anlamını doğru kavrayıp gerekli çalışmalarını yapabilsinler. Mücadeleye ve birleşmeye kararlı her guruptan devrimci ve yurtsever unsurlar, ancak Birlik fikrinin gerçeklik kazanmasıyla anti-faşist birlik saflarındaki yerlerini alacaklardır. Yurtdışındaki Türkiyelilerin anti-faşist birlik çalışmaları henüz devam etmektedir. Bunun olumlu sonuç yaratması, Dayanışma Hareketinin problemlerinin çözümü, "Yabancılar sorunu" çerçevesinde gündeme getirilen baskı ve haksızlıklara karşı çıkılması. Türk ve Kürt işçilerimizin çalışmalarımıza daha çok sayıda ve daha örgütlü bir şekilde katılmasının sağlanması ve daha birçok sorunun çözümü için son derece önemli bir dönemeç olacaktır.

Emekçi ve yoksul halklarımıza zulmeden generaler çetesine karşı yurtdışında daha etkili bir mücadele sürdürülebilmesinin en önemli koşullarından birisi yukarıdaki görevi yerine getirebilmektir.

Bu konuda en büyük görev, yine devrimcilerle düşmektedir.

DİPNOT

*) Türkiyelilerin ezilmeye en açık "azınlık topluluk" olmalarının nedenleri arasında, Alman toplumu ile dinsel, tarihsel, toplumsal, geleneksel ve kültürel yönlerden temelde farklılık taşıması da önemli rol oynamaktadır. Bir İtalyan, bir Yunan, bir İspanyol insanı ile Türk ve Kürt insanının Almanlar tarafından farklı bir şekilde değerlendirildiği açıktır. Bu durum, özellikle Alman faşistlerinin Alman emekçilerini Türkiyeliler aleyhine kıskırtma vesilesi olmaktadır. Alman faşistleri, ekonomik krizin yol açtığı işsizlik vb. sorunlarla yüz yüze bulunan Almanları, "yabancılar defolsun" siyaseti ile örgütlemeye ve böylece güçlenmeye çalışmaktadır.

Ardanuç'ta karakol basılıp silahlar alındı

Öte yandan operasyonların devam ettiği diğer bir bölge olan Karadenizde de yer yer çatışmalar gündeme gelmektedir. Alman bir habere göre, Ekim ayı başlarında, Ardanuç Jandarma Karakolu bir gurup devrimci tarafından basılıp silahları alınmıştır. Baskın sırasında her hangi bir olay olmadığı, devrimcilere nöbetçi askerlerin karşı koymadığı bu nedenle her hangi bir çatışmanın olmadığı bildirilmektedir.

Jandarma Karakolunun basılıp silahlarına el konulmasının duyulmasından bir süre sonra bölgede bulunan bütün askeri birlikleri harekete geçiren sıkıyönetim komutanı, Hopa, Ardanuç ve Şavşat'ta yaygın bir saldırı ve operasyon başlattı. Operasyon sırasında, bölgede köyler dahil bütün yerleşim birimlerinde akşam saat 9'a kadar süren sıkıya çıkma yasağı kondu. Bölge halkı günlerce huzursuz edildi.

Çunta kuvvetlerinin operasyonları nedeniyle yer yer çatışmaların olduğu, bu çatışmalar sırasında devrimcilerden yaralanan, ölen veya yakalanan olmadığı, 2 Jandarmanın ise yaralandığı öğrenildi.

Hem Karadeniz hem de Doğu Bölgelerinde çunta kuvvetlerinin operasyonlara ve saldırılara devam ettikleri bildirilmektedir.

52 idam istemli DİSK davası 24 Aralık'ta başlıyor

"Demokrasiyi kurtarmaya gelen" Faşist Çuntanın saldırdığı ilk hedeflerden birisi de, İşçilerin demokratik kitle örgütü olan DİSK oldu. İşçilerin tüm hakları gasp edilip fabrikaların kapıları kapatılarak, 500 000 işçiyi temsil eden DİSK yasaklandı. DİSK'in yöneticileri, aktif çalışan üyeleri tutuklandı. 52 DİSK'li idam cezası ile yargılanıyor. İnsanların temel hak ve özgürlüklerinin yok edildiği, yurtsuzlarının kurulanlığı, kitlelerin açığa terk edildiği, iktidarı basının sürdürme metodu olarak kullanıldığı bir ülkede, yargı organlarından, demokrasiden, adaletten bahsedebilmek için insanın faşist cuntanın generali olması gerekir. Tüm dünya demokratlarının kınadığı DİSK davası 24 Aralık'ta başlıyor. 1978'de Maraş'ta yüzlerce vatandaşımızın hunharca katledildiği gün Maraş'ta sivil faaliyetler tarafından başlatılan kitle katliamı 'pasifikasyona, Demokratik haklara saldırı 12 Eylül'den itibaren resmi faşistler tarafından devam ettiriliyor.

DİSK Davası, emekçi halklarımızı faşist çunta aracılığıyla açılan savaşın bir parçasıdır.

Sivas'ta çatışma

Son günlerde operasyonların yoğunlaştığı bölgelerden birisi de Sivas oldu. Kasım ayı içinde çunta kuvvetleri 5 Devrimci Sol tarafların bulunduğu bir barınağa saldırı düzenlediler. Devrimci Sol'dan arkadaşların teslim olmayı reddetmesi üzerine çıkan çatışma saatlerce sürdü. Çok sayıda çunta askerinin katıldığı kuşatma sırasında yaralı veya ölü olup olmadığı öğrenilemedi. Bu konuda sıkıyönetim tarafından yapılan resmi açıklamalardan sadece Devrimci-Sol taraftarı 5 kişinin yakalandığına yer verildi.

Kahrolsun Askeri Faşist Çunta! Yaşasın Devrimcilerin Çunta'ya karşı Direnişi!

Mezradaki çatışmada bir devrimci şehit oldu

Öte yandan Aralık ayının ilk günleri Tunceli yakınlarındaki Kurusipi Mezrasında çunta kuvvetleri ile devrimciler arasında çıkan çatışmada Murat Yüksel adındaki devrimci hayatını kaybetti. Çatışmada yer alan diğer devrimcilerin saatlerce süren mücadele sonucu kuşatmayı yardıkları öğrenildi.

Pülümür'deki çatışmada PKK'lı 2 devrimci şehit oldu

Tunceli'nin Pülümür ilçesine bağlı Kırmeşe köyünde, ekim ayı sonunda çunta kuvvetleri ile PKK taraftarı devrimciler arasında çıkan çatışmada 2 arkadaş şehit oldu. Faşist çunta kuvvetlerinin devrimcileri yok etme ve ima etme planları yaparak bölgede operasyonlar başlamasından bir süre sonra bir gurup PKK'lı ile çatışma çıktığı öğrenildi. Alman habere göre, Kırmeşe köyüne gelen bir alay çunta kuvveti bir evde barınmakta olan PKK taraftarlarını kuşattılar. Evdekilerin faşist cuntayı lanetleyen sloganlar ata-

rak teslim olmayacaklarını belirtmeleri üzerine ev yayılım ateşine tutuldu. Saatlerce süren çatışma sırasında, iki devrimci şehit oldu. İki devrimci de ağır şekilde yaralandı. Çunta kuvvetleri tarafından katledilen PKK taraftarı devrimcinin birisinin adının Kazım Aydın olduğu saptandı.

Eve baskın düzenleyen faşist çunta kuvvetlerinden ölü ve yaralı olup olmadığına dair herhangi bir resmi açıklama yapılmadı. Saatlerce süren ve silahlı karşı koyma şeklindeki direniş sırasında yaralanan Erdoğan ve Kamil adlarındaki PKK taraftarlarının hayatlarından endişe edildiği belirtildi.

Tunceli-Ovacık Ulukuşağı köyünde çunta kuvvetlerinin Partizan taraftarı bir guruba saldırması üzerine çıkan çatışmada Mevsel Uyar ve Erdoğan Tekin adlarındaki 2 Devrimcinin şehit olduğu öğrenilmiştir. Çatışma sırasında bir astsubayla bir jandarma erinin de öldüğü bildirilmektedir.

Emekçi yoksul halklarımızı savaş ilan edenler;

Emekçi yoksul halklarımızı "Savaş hükümlerine" göre yargılayanlar;

Yaptığınız zulmün kendinize kat kat ödettirileceğini unutmayın!

(Baştarafı 1. Sayfada)

işçilerin, öğretmenlerin, memurların, öğrencilerin ve gençlerin binlercesi bugün, 'terörist' iddiasıyla cuntanın toplama kamplarında esir olarak tutulmaktadır. (Emekçi halklarımızın faşizme karşı direniş mücadelesini ve bu mücadele içinde onurlu yerini alan ve bu nedenle bugün faşist çunta tarafından baş düşman olarak tespit edilen devrimcileri, 'terörist' bireysel terörizm' gibi ifadelerle karalayarak bazı 'sol' gurupların, yukarıdaki tablo karşısında en küçük bir utanç bile duymamaları ne kadar acı...)

Öte yandan çok sanıklı davalar olarak adlandırılan mahkemeler ise peş peşe açılmaya başlamıştır. Diyarbakır'da 3550 dolayında Kürt devrimci ve yurt sevarinin yargılandığı PKK davası devam ederken Ankara Dev-Yol davasının Aralık sonunda veya Ocak içinde başlayacağı bildirilmektedir. Bu davada da 1000'e yakın devrimci yargılanacaktır.

Erzurum'da geçtiğimiz günlerde etraflı mayınlarla döşeli Spor Salonunda başlayan Artvin Dev-Yol Davasında somut olarak görüleceği gibi, bugün cezaevlerini doldurulan, göstermelik yargılamalar sonucunda ceza verilenler 'terörist' halklarımızdır, işçiler, köylüler, öğretmenler, memurlar ve gençlerdir. Yargılanan iddia edildiği gibi, 'terörizm' değil, halk hareketidir, halklarımızın bağımsızlık ve özgürlük talebidir, insanca yaşama mücadelesidir, faşizme karşı direnişidir, onuru ve geleceğidir.

Türk ve Kürt halklarının mücadelesini, onurunu ve geleceğini mahkum etmeye kimsenin gücü yetmeyecektir.

Mahkeme salonlarının etrafına mayın döşeyen, salonları tank ve toplarla kuşattıran faşist generallerin bu yaptıkları koldan değilse nedir?

Savaş haline göre yargılama nedir?

HÜRRIYETİ bağlayıcı cezaların yerine getirilmesi, zindende askeri mahkeme kurulan kıta komutanı veya askeri kurum amirinin istemi üzerine Türk Silahlı Kuvvetleri Komutanı veya onun yetki verdiği diğer komutanlar tarafından savaşın sonuna kadar geriyne bırakılabilir. Bu geri bırakma süresi içinde zaman aşımı işlemez.

Savaş halinde müdafilerin sayısı sınırlanabilir.

Hazırlık soruşturması mümkün olduğu kadar çabuklaştırılır.

Bütün sanıklar zorla getirilebilir.

İddianamenin tebliği ile duruşma günü arasında en az bir hafta geçmesi gerekir. Sanık uygun görürse bu ceza azaltılabilir. Bu süreye uyulmamışsa iddianamenin okunmasından önce sanık duruşmanın tehir veya talikini isteyebilir. Savaş halinde bu hükümler uygulanmayabilir.

(3 Aralık tarihli Hürriyet'ten)

Istanbul, İzmir, Adana, Bursa, Eskişehir, Ordu, Antalya, Kars, Elazığ, Malatya, Konya, Tarsus, Sivas, Kayseri ve diğer bölge davalarında 10.000'i aşkın Dev-Yol taraftarının yargılanacağı ve bunlardan 1.000'e yakınının idam talebiyle mahkemeye çıkarılacağı bildirilmektedir. Tek kişilik veya üçer, beşer kişilik davalarda yargılananlarla birlikte bu sayının dahada artacağı bir gerçektir.

yanı sıra, merkezi davalarının da önümüzdeki aylarda açılacağı ve bu davalarda da binlerce devrimcinin yargılanacağı bildirilmektedir. MLSPB, HDÖ, TIKKO davaları ise devam etmektedir. Bu davalarda çok sayıda devrimci için idam istenmektedir. TÖB-DER Davasının karar aşamasında olduğu, 52 idam istemli DİSK Davasının ise 1982'nin ilk aylarında başlayacağı öğrenilmiştir.

Öte yandan H.Kurtuluş, Dev-Sol, Kurtuluş, ve diğer sol gurupların devam eden davalarının

Malatya'daki çatışmalarda bir devrimci şehit oldu

Faşist çunta kuvvetlerinin operasyonlarını yoğunlaştırdıkları yerlerden birisi de Malatya ve çevresi oldu. 9 Ekim 1981 günü, Akçadağ ilçesi Küçüksüleymanlı köyünde çıkan bir çatışmada köy öğretmeni Mustafa Sevil şehit düştü. Devrimci Öğretmen Mustafa Sevil'in şehit olduğu çatışmada sayıları saptanamayan ancak 7 veya 10 kişi oldukları sanılan devrimci bir gurubun çatışmayı yara kurtulduğu öğrenildi. Yiğit devrimci Öğretmen arkadaşımız Mustafa'nın anısı ve mücadelesi emekçi halklarımızın direniş mücadelesinde yaşatılacaktır.

Devrimci bir bacımız işkence sonucu felç oldu

12 Eylül Askeri Faşist rejiminin zulüm, zorbalık ve işkence uygulamalarında kadın erkek, yaşlı genç ayrımı yapmadığı, halklarımızın her kesiminden bir çok insanı ya operasyonlar sırasında ya da işkence odalarında öldürdüğü ve sakat bıraktığı her gün bir kere daha ortaya çıkmaktadır.

Son olarak alınan bir habere göre, Ayşe Filiz Özdeğer, (veya Özdemir) adındaki devrimci baci, gözaltına alındığı Ankara Emniyet Müdürlüğü I. Şubede kendisine yapılan işkenceler sonucu belden aşağısı felç oldu.

DAL Grubu diye bilinen Kontr-Gerilla'nın uzmanlaşmış operasyon ve işkence biriminin Ankara'da devrimcileri karşı sürdürdüğü son bir operasyon sırasında gözaltına alınan Ayşe Filiz Özdeğer, kendisine yapılan işkenceler sonucu fenalaşması üzerine hastaneye kaldırıldı. 8 Kasım 1981 günü hastaneye getirilen devrimci bacımız belden aşağısının felç olduğu saptandı. Yapılan muayene sonucunda, Ayşe Filiz'in ömür boyu felçli kalma tehlikesinin bulunduğu öğrenildi.

Kadın küz demeden, yaşlı genç demeden halkımızdan her kesime işkence yapmayı, zulüm uygulamayı devletin resmi politikası ve rejimin aslı unsuru haline getiren halk düşmanları bilinsin ki, cefakar analarımız ve bacılarımızın sadece bundan sonra yetiştireceği çocuklar bile zulüm düzeninizi yıkmaya yetecektir. Analarımıza ve bacılarımıza yaptığımız alçaklıkların ve hayasızlıkların unutulacağını zannetmeyin...

Hiç bir işkenceci cezasız kalmayacak.

Dal'in İstanbul timlerinden birisi tesbit edildi

12 Eylül faşist darbesinden önce Kontr-Gerilla'ya bağlı olarak oluşturulmaya başlanan ve 12 Eylül'den sonra adı çok duyulan ve "DAL Grubu" olarak bilinen işkence ve karşı-Operasyon örgütünün İstanbul kanadının bir timi tesbit edildi.

İstanbul'da Devrimci Yol'a ilgili olarak sürdürülen operasyonlar ve Devrimci Yol taraflarına yapılan işkenceler sırasında kimlikleri ve eşgalleri belirlenen DAL Grubu İstanbul Kanadının bir timinin elemanları şunlar:

Sebahattin ... Komiser. Konya'lı. Diğer işkenceciler tarafından "yüzbaşı diye çağrılıyor.
İlhan... Göçmen olduğu saptandı. Uzun boylu, hafif sarışın. Muhtemelen I. Ordu Komutanlığı İstihbarat Şubesinde görevli binbaşı veya albay.
Ramiz... İstanbul Emniyet Müdür Muavini. DAL İstanbul Grubunun en önemli elemanlarından. İstanbul Emniyet Müdürü Şükri Balacın denetiminde çalışıyor. Artvin'li.
Aydın... Elazığ'lı. Komiser. Diğer işkenceciler "onbaşı" diye hitab ediyorlar. Esmer, orta boylu. Sebahattine birlikte en çok işkence yapanlardan.

İşte cuntanın göstermelik işkence soruşturmasına bir örnek:

İşkence suçundan 14 yıl hüküm giyen komiser serbest dolaşiyor

Özellikle 12 Eylül darbesi ile birlikte yayınlanan ve yurtçapında bütün devlet kurumlarında uygulanan işkenceler sonucu onlarca devrimci ve yurtsever kardeşimiz hayatlarını yitirdiler.

Yaygın ve sistemli işkence uygulamalarına karşı ülke içinde ve dışında ortaya çıkan tepkiler üzerine iki de bir açıklama yapan cuntacı generaller, Türkiye'de işkence yapılmadığını, tek tük yapan varsa da bunların soruşturulduğunu iddia etmekteydiler.

İşkence sonucu şehit olan kardeşlerimizin ailelerinin ve avukatlarının ısrarlı çabaları sonucu soruşturması yapılan birçok işkence olayının takipsizlik kararı ile noktalandığı gazetelere gerek yansımıştır. (Takipsizlik kararı, soruşturmayla gerek olmadı, iddiaların gerçek olmadığı şeklinde bir karardır ve sadece Askeri

İşkence süresinin 45 güne indirildiği yalandır

Tutuklular cezaevinden tekrar emniyete götürülüyor

* 90 Günlük işkence süresinden sonra tutuklanıp cezaevine konulan devrimciler, bir süre sonra yeniden emniyete götürülerek yeniden işkence görüyorlar.

Gözaltı süresinin diğer adıyla işkence süresinin batıdan gelen tepkiler üzerine 90 günden 45 güne indirildiğinin açıklanmasından hemen sonra başlayan yeni bir uygulama, cuntanın faşist demagogilerini bir kere daha açığa çıkardı. Gözaltı süresinin 45 gün olduğu şeklinde çıkarılan bir "yasa"nın fiiliyatta zaten bir geçerliliği yoktu. Çünkü, cuntanın çıkardığı bu yeni "yasa"ya rağmen devrimciler emniyet müdürlüklerinde yine 90 gün tutulmakta, savcı önüne ancak 91. gün çıkarılmaktaydılar. "Yasa"ya rağmen uygulamanın böyle yapılması üzerine bazı avukatların ısrarlı çabaları sonucu gözaltındaki devrimciler 46. gün askeri savcıya götürülüyorlardı.

Bu durum karşısında cunta yeni bir 'yasa' daha çıkartarak, cezaevlerinde tutulduğu bulunan sanıkların tekrar emniyete sorgulama için götürülebileceğini içeren bir "yetkiyi" sıkıyönetim komutanlarına ve emniyet müdürlüklerine verdi. Bu "yasa"nın resmi gazetede yayınlanmasından sonra, bir çok devrimci, askeri cezaevlerinden alınarak tekrar emniyete, 1. şubeye ve gizli işkence evlerine götürülmeye başlandılar. Ve yeniden işkence tezgahlarına yatırıldılar. Bu uygulamanın bugünlerde yoğunlaştığı ve birçok devrimci arkadaşın yeniden sorgulanmak üzere cezaevlerinden alınarak işkence odalarına götürüldüğü öğrenildi.

Ankara Mamak Askeri Cezaevinde 20 Nisandan beri tutuklu bulunan Ali Başpınar Ekim ayı ortalarından beri iki kez emniyete götürülüp yeniden işkenceye tabi tutuldu. Ali Başpınar, 19 Ocak 1981'de Devrimci Yol Merkez Komitesi üyesi olarak İstanbul'da gözaltına alınmıştı.

Oğuzhan Müftüoğlu, Nasuh Mitap, Melih Pekdemir ile birlikte 90 gün çok ağır işkencelere maruz kalan Ali Başpınar, 20 Nisanda Askeri Savcılığa ifadesinin alınmasından sonra Mamak Cezaevine konulmuştu. Kapatılıkları hücrelerde en adi, ve en aşağılık uygulamalara tanık olan bu arkadaşları bir süre sonra yeniden emniyete götürülerek tekrar "sorgulamaya alınmaya" başladılar. Devrimci Yol'un yiğit önderlerinden Ali Başpınar, bugüne kadar iki kez götürüldüğü emniyete yeniden ağır işkenceler gördü. Günlerce işkence odalarında tutuldu.

Öte yandan, Devrimci Yol İstanbul Sorumlusu olarak Nisan 1981'de gözaltına alınan Sedat Kesim de yeniden işkence edilme üzere emniyete alındı ve bir defasında İzmir'e götürüldü. Yine İstanbul Metris Askeri cezaevinde tutuklu olarak bulunan Devrimci Yol'a bağlı Devrimci Savaş Birlikleri İstanbul Sorumlusu iddiasıyla tutuklu olarak bulunan Mehmet Terzioğlu bir kaç kez emniyete alınarak günlerce işkence edildi. İşkence nedeniyle durumu kötüleşen Mehmet Terzioğlu bir defasında hastaneye kaldırıldı ve ölümden büyük bir şans eseri olarak kurtuldu.

Ayrıca DİSK-Yeraltı Maden-İş Genel Başkanı Çetin Uygur da, önceki işkence sonucu kaburgalarının ve el parmaklarının kırılması nedeniyle emniyete işkenceye çekildi.

Bugün cunta tarafından "yasa" bir kılıf içinde gündeme getirilen bu uygulamalara karşı yurtdışındaki devrimciler anında gerekli girişimleri yapmadılar. Devrimci arkadaşlarımızın yeniden emniyete götürülüp işkence edilmesini bütün kamuoyuna duyurmak ve işkenceyi önlemek için çaba harcamak önemli bir görevdir. Çetin Uygur'un yeniden emniyete alındığını öğrenilmesinin üzerine, Avrupa'dan, sendikalar, Af örgütü, diğer kuruluş ve kişiler tarafından cuntaya, "Çetin Uygur'un hayatının tehlikede olduğunu, hastaneye kaldırılmasını" içeren telgrafların çekilmesi üzerine, Yeraltı Maden İş Genel Başkanının diğer kaburga kemiklerinin ve el parmaklarının kırılması engellenebilmiştir.

Batı kamuoyunun "gözaltı süresinin 45 güne indirildiği" şeklindeki demogojiden ve yalandan etkilenmesi ve buna aldanmaması için gerekli girişimleri ve çalışmalarını yapmak, işkencelere karşı ve tutuklularla dayanışma görevimizin bir parçasıdır.

Savcaların yetkisi içindedir.) Yani işkence uygulamalarına nezaret eden Askeri savcılar, bizzat kendilerinin de dahil oldukları işkence olayları hakkında takipsizlik kararı vermektedirler.

İşkence soruşturmalarının göstermelik ve kamuoyunu aldatmak için yapıldığına en son örnek Anakra'da görülmüştür.

Anakra Emniyet Müdürlüğü I. Şube Komiserlerinden Mustafa Haskırış, devrimci bir kardeşimizin, Hasan Akser Özmen'in, Zeynel Abidin Ceylan'ın işkence ile ölümüne sebebiyet vermekten mahkeme önüne çıkarılmak zorunda bırakılan azılı bir faşisttir. (Mustafa Haskırış, aynı zamanda, eski Tabii Senatörlerden Muzafer Yurdakuler'in oğlu SBF öğrencisi yiğit devrimci arkadaşımız Hakan Yurdakuler'in katil MHP'li Faşist Davut Haskırış'ın akrabasıdır.)

Bir süre tutuklu bulunan Komiser Mustafa Haskırış, kamuoyu karşısında cuntayı kurtarma

işlevi sona erince mahkeme tarafından tahliye edildi. Devrimcilere, üstelik düzmece suçlamalarla, idam cezaları yağdırmakta tereddüt etmeyen cuntanın Askeri mahkemeleri, katillikli kantlanmış bir faşist komiser serbest bırakıyordu.

Ekim ayının sonunda tahliye edilen Komiser Haskırış, Kasım ayı içinde yapılan son duruşmasında askeri mahkeme tarafından 14 yıl hapis ile "cezalandırıldı." Askeri mahkeme, zaten Haskırış'ın duruşmalara katılmasına gerek görmediği için Komiser Haskırış son duruşmaya da gelmemiştir. Cınaya işlediği, bir devrimcinin kanına girdiği bütün kanıtlarıyla ortaya çıkan faşist komiseri önce serbest bırakan, sonra da 14 yıl hapis cezası veren Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı I Nolu Askeri mahkemesi, bu suretle kamuoyu vicdanını faşist generallerin istediği yönde rahatsızlamayı amaçlamıştır. Ama herhalde, kendi kara vicdanlarını hayatları boyunca rahatlatamayacaklardır. Çünkü, bütün zalimlerin usakları gibi onlar da buna fırsat bulamayacaklardır.

Üç devrimci daha işkence ile katledildi

Metin yoldaşımızın anısını yaşatacağız

Eylül ayı içinde İzmir'de siren operasyonlar sırasında eşiyile birlikte gözaltına alınan devrimci arkadaşımız Metin Sertbulut, emniyet müdürlüğünde yapılan işkence sonucu 10 Ekimde hayatını kaybetti. İşkenceci faşist polis ve subaylar, arkadaşımızın ölümünü ailesinden gizlemeye çalıştılar. Aslen Salihli'li olan Metin arkadaş, öğretmenlik yaptığı sıralarda Devrimci Yol saflarında mücadelede atılan ve daha sonra da öğretmenlikten ayrılarak bütün zamanını ve enerjisini emekçi yoksul halklarımızın devrimci mücadelesinin hizmetine sunan yiğit ve kararlı bir yoldaşımızdı.

Bir grup arkadaşıyla birlikte gözaltına alındığında, düşmanlarına hiç bir bilgi vermemeye kararlıydı. Bu kararlığı nedeniyle, diğer bütün devrimci ve yurtseverler gibi ağır eziyete, insanlık dışı muamelelere maruz kaldı. Ama zalimlere karşı direnmesini bildi. Sonuna kadar onurunu korudu ve başı dimdik yaşadı.

İşkenceciler, Metin yoldaşın " konuşması " için yanında eşine en hayasız işleri, ancak alçakların ve köpeklerin yapabileceği şeyleri yaptılar.

Ama devrimci onur, kararlılık ve halklarımızın davasına bağlılık, alterdilemezdi. Ölüm pahasına da olsa...

Nitekim öyle oldu, Metin Yoldaş, bunca zulme direndi. Ve halkı için ölümü Ailesi uzun çabalar sonucu cesedini işkencecilerin elinden alabildi. Eşi ise, hücresinde öğrendi, kocasının, yoldaşının şehit olduğunu...

Sana selam olsun büyük tahammül, Sana selam olsun devrimci kardeşim, Sana selam olsun yiğit yoldaşımız, Ant olsun ki, kanın yerde kalmayacak. Ant olsun ki taşıdığı bayrak yere düşmeyecek.

Ataman ince işkence ile öldürüldü

İstanbul'da 15 Ekim günü gözaltına alınan Ataman İnce adında bir devrimcinin 25 gün işkence edildikten sonra cesedinin morga kaldırıldığı saptandı. Ataman İnce'nin gözaltına alınmasından sonra akubetini öğrenmek için günlerce uğraşan ailesi 10 Kasım gününe kadar hiç bir sonuç elde edemediler. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, kendilerine Ataman İnce diye birisinin gözaltında bulunmadığını iddia ediyordu. İşkenceci polislerin ve resmi makamların böyle yalanlarla kendilerini aldatıldığını bilen İnce ailesi, oğullarının gözaltına alınmasından sonra morgta da sürekli olarak araştırma yaptırıldı. Ataman İnce'nin gözaltına alınışının 25. günü, yani 10 Kasım günü anne ve baba oğullarının cesedinin morga getirildiğini anladılar. Bunun üzerine yetkililere miracaat ederek otopsi yapılmasını ve oğullarının naaşının kendilerine teslim edilmesini istediler. 10 gün süresince morgta bekleyen anne ve babaya Ataman İnce'nin naaşı verildi. Polisler Ataman'ı gizlice bilinmeyen bir mezarlığa gömdüler.

Abisi ve kardeşleriyle birlikte anti-faşist mücadelede yer alan Ataman İnce'yi işkenceyle ölüzen zalimlerden ve onların suç ortaklarından katledilen bütün devrimci ve yurtseverlerin hesabı sorulacaktır.

Bir işkence kurbanı daha

İstanbul Emniyet Müdürlüğünde Kasım ayı içinde işlenen cinayetlerden birisi daha ortaya çıktı. Nurettin adında bir devrimci kardeşimizin İstanbul Emniyet Müdürlüğü I. Şubede işkence sonucu hayatını kaybettiği öğrenildi.

Soyadı tesbit edilemeyen Nurettin arkadaşın Devrimci Kurtuluş taraftan olduğu, Erzincan'lı olduğu ve İstanbul'da gözaltına alındığı öğrenildi.

Nurettin'in hayatından endişe ederek Emniyet Müdürlüğüne ve sıkıyönetim komutanlığına defalarca miracaatta bulunan ailesinin bugüne kadar bir sonuç alamadığı ve Nurettin'in cesedinin kaybolduğu öğrenildi. İşkence edilerek öldürülen Nurettin arkadaşın cesedinin boş bir araziye atılma ihtimalinin kuvvetli olduğu veya her zamanki gibi polis tarafından bilinmeyen bir mezarlığa gömüldüğü sanılıyor.

Tim anti-faşist, yurtsever ve devrimci şehitlerimiz gibi Nurettin arkadaşımızda emekçi halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde yaşatılacak.

Mamak Notları

Bayan tutuklulara er muamelesi yapılıyor

"Bize karşı gelerseniz toplum dışına itilmekten kurtulamazsınız" diyen faşist cezaevi müdürüne cevap: "Bizi halkımızdan koparamazsınız"...

12 Eylül öncesinde devrimci bayan tutukluların bir bölümü mamakta bir bölümü ise Beşevler'deki iki yıllık Eğitim Enstitüsünde tutulmaktaydı. O zamana kadar Mamakta A Bloka tutulan bayan tutuklular 80 Aralıkta D Bloka daha sonra Mamak'ın iyice kalabalıklaşması "Kızların tert" olmaları nedeniyle iki yıllık Eğitim Enstitüsüne nakledildiler. Zamanla, okulların cezaevi yerine kullanılmasından gocunan ve kızlara laf anlamadıkları için ders vermek isteyen yönetim Haziran 81'de tüm bayan tutukluların yeniden Mamak'a getirip D Bloka koydular. Devrimci tutuklulara boyunca eğdiremeyen Mamak yönetimi Ağustos 81'de bayan tutukluların bir bölümünü C Bloka bir bölümünü de A Bloka yerleştirdi. Bütün bu değiştirmelerin, düzenlemelerin nedeni ne idi?

Devrimci Bacılar Er Sayılmamaya Diretiyorlar

Türkiyedeki askeri mahkemelerde tutulanan bacılar er sayılmaktadırlar. Devrimci bacılar cuntanın bu uygulamasına "Biz siyasi tutukluyuz asker değiliz" diye karşı çıktılar. İki yıllık Eğitim Enstitüsünde buldukları dönemde askeri eğitim yaptırma çabalarına, dayak ve zora karşı direndiler. Tutukluların soruşturma gerekçesiyle emniyete geri götürülmesine işkence yapılmasına karşı direniş yaptılar. Emniyete götürülme istenen devrimcilere sahip çıkarak, askeri manganın coplu saldırısına karşı çıkarak arkadaşlarını vermediler. Her türlü baskı, zor ve kısıtlamaları tutuklu ve gözaltındaki devrimcileri teslim almaya, dirençlerini ve inançlarını kırma yönünde uygulanmakta. Her direnişten sonra gündeme gelen baskılar, yönetimin Mamak cezaevi müdürünün konuşmaları izliyor. Cezaların artacağı, direnenler hakkında yeni davalar açılacağı, içerden kızmak hale getirilecekleri, sınırları harap olmuştur, dengensiz yapılmış, toplum dışına itilmiş kişiler olarak dışarı çıkarılacağı, tüm bunlara karşı, istenenler yapılırsa, askeri eğitime karşı çıkılmazsa "Bir aile gibi" geçinilebileceği tutuklulara tekrar tekrar söyleniyor. Bu tehditlere, toplum dışına itilme çabalarına, direnişleriyle gereken cevabı veren bayan tutuklular, yürekleriyle şöyle haykırıyorlardı: "Bizi halkımızdan koparamazsınız"...

Küçükte olsa bu direnişler Mamak yönetiminin tedirgin etti. Bayan tutuklularında Mamak'a getirerek daha kolay zapıtrına almaya karar verdiler. Haziran 1981'de tüm bayan tutuklular D Blokuna nakledildiler. Devrimci bacılar Mamakta askeri eğitim yapmaları için gündeme getirilmiş tüm baskılara direndiler. Bayanlara toplumun gösterdiği hassasiyet ellerin çabaları, onlara erkek tutuklulara yapıldığı kadar ağır,akıl almaz dayak ve işkence yapılmamasına neden olmuştur. Ancak bayan tutuklulara sara dayak, copla eğitim girişimlerine karşı direnmişler, daha sonra idarede bunun üzerinde fazla durmamıştır. Bugün yarı C Bloka yarı A Bloka bulunan bayanlara eğitim yaptırma için baskılar yeniden ağırlık kazanmıştır.

Buca cezaevinden

(.....) Buradaki gelişmeleri biliyorsunuzdur. Şimdi cezaevindeyim ve tutuklu olarak bulunduğum dava sonuçlanacak gibi bir şey. Önce ben ve on kadar sanık için 141/1'den dava açılmıştı. Fakat savcının son duruşmadaki istemi, 146/1'e, yani idama döndü. Önümüzdeki günlerde karar açıklanacak.

Nasil söyleyeyim, uzun bir süre önce, 80 yılının Kasımında gözaltına alındım. İki hafta içinde 2 Karakol, 1 Emniyet gezdikten sonra, tutuklandım. Gerek subaylar, gerekse polisler tarafından işkence yapıldı. Bilhassa, Alanya'daki Emniyet Amirliğinde oldukça yoğun işkence yapıldı, vücudumda hala izleri mevcut. İşkence iç organlarımdan karaciğeri ve böbrekleri öldürdüğü etkilidir. Her nasıl olduysa on günlük ağır işkence raporu, alabildim, işkencecilerin isimlerini öğrenip şikayet ettim. Haklarında dava açıldı ama rapora rağmen işkenceciler bir şey yapmayacaklar. Zaten başka türlü bir sonuç bekliyoruz değilim.

Bilhassa, karakollarda kadınlara ırza geçme veya yeltenme şeklindeki ağır işkencelere tanık olmam bana yapılan işkencelerden daha çok etkiledi beni...

Tam anlamıyla, ortaçağın engizisyonlarını aratır bir biçimde hatta, elektrikli falaka, sigara söndürmeler yetmezmiş gibi turnakları dahi söktüler.

Fatsa'dan selâm var

.....abi,

Mektubundan umudumu kestiğimi bir anda mektubun geldi, buna çok sevdim. Kazaya belaya uğramamış, sapa sağlam geldi.(...) Benim durumum kayışığı ciddi, ama o da yakalanan bir iş yapma bağlı. Ben kendi başıma bir iş yapmam, kafamdaki dağınıklığı toparladım. Burada kalacağım, kalabildiğim kadar, veyahut arkadaşlar buradan ayrılmamı söyleyene kadar.

Burası çok kötü. Muhabirlik, baskı işkence, sokaklarda infaz artık günlük olaylar. 12 Eylül'den buyana sadece Fatsa'da 180 kişinin öldürüldüğünü bu çevrede herkes biliyor. Türkiye'nin her yerine korku saldı. Bizleri koymaya kararlılar. Bizler de YOK OLMAMAYA KARARLIYIZ. SAVAŞI SÜRDÜRECEĞİZ. Şu anda bekleyebiliriz. Bu bekleyişimiz, eve kapanıp bekleme şeklinde bir bekleme değil,

Burası çok kötü. Muhabirlik, baskı işkence, sokaklarda infaz artık günlük olaylar. 12 Eylül'den buyana sadece Fatsa'da 180 kişinin öldürüldüğünü bu çevrede herkes biliyor. Türkiye'nin her yerine korku saldı. Bizleri koymaya kararlılar. Bizler de YOK OLMAMAYA KARARLIYIZ. SAVAŞI SÜRDÜRECEĞİZ. Şu anda bekleyebiliriz. Bu bekleyişimiz, eve kapanıp bekleme şeklinde bir bekleme değil,

Sevgili E....., bunları anlatırken sınırlarını bozmuş olmayayım. Şimdi Buca İzmir kapalı cezaevinde kalyorum. Burada, sol güçlerden tutuklu veya hükümlü yaklaşık 500 kişi var. Ben Alanya Dev-Yol davasından yaralıyım. Çok kişi burada Dev-Yol'un çeşitli şehir ve bölge davalarından yaralıyım. Geçen gün, 21 idam, 93 sanıklı Dev-Yol davası, 4 grupta yaralanan üzere bölüştürüldü. Başka ne yazabilirim sana cezaevinden...yazacaklar, davalar veya emniyete insanları yeniden sorgulanmak üzere götürülmesi....

ilerideki hareketin bir çekirdeği, o uzun zincirin içinde sapaşğam bir halka olabilmem şartlarını yaratıcı türde bir bekleyiş olacaktır. Yani şuna inanm, boş durmuyoruz. Ağır darbe yedik ama, insanumuz ve ideolojimiz dimdik ayakta. Arkadaşlarımızı ve kendimizi barındırmak, korumak, çevremize yardımcı olmak, içerdeki arkadaşlarla dayanışmak, aileleri ile yakın ilişki kurmak onlara yardım etmek, ve sürekli gelir olanağı yaratmaya çalışıyoruz.

Burada bazı işler için paraya çok ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Artık ne düşünürsün ne kadar gönderebilirsin, özel durumlarını bilmediğimden birşey diyemiyorum. Ama gönderebileceğin kadar gönder.

(.....)

Herkese selam ve sevgilerimizi iletin. Hoşçakal. Kardeşin Özgür''

Sen iyisindir herhalde. Oradan buradaki gelişmeler nasıl aksediyor merak ediyorum. Mektubunda anlatırsanız, ben burada yazacaklarımı ara vereceğimi belirtmişken, senden bir kot pantolon göndermeni isteyebilirim herhalde. Tabii oradan postayla gönderilene eşyalar buraya ulaşılıyor herhalde. İstersen sen göndereceğin kolye bazı şeyler ekleye bilirsin. (mesela para) (.....)

Birgün görüşür kucaklaşır...

Aydınlık ve mutlu günler dilediğiyle hepimize selamlar. A.T

Davutpaşa Askeri Cezaevinden bir devrimci yazıyor:

DEVİRİMCİ ONURUMUZU ÇİĞNETMEYECEĞİZ

Ben 80'nin Temmuzunda yani 12 Eylül'den önce yakalandım. O zaman gözaltı süresi 15 gün idi. 15 gün süreli işkence gördüm. 9 gün çıplak vaziyette asıldı kaldım. Bu sürede yemek ve su vermediler, her türlü işkence metodunu uyguladılar. Bir kaç tane kaburgam kırıldı. Göğüs kafesimi çatlatılar, kafam darbelet sonucunda şişti, arka kısmındaki saçlarım döktüldü, ama daha sonra tekrar çıktılar. Bu ağır işkencelere rağmen ne bir dökmem teslim ettim nede arkadaş yakalattım.

Bir kısım arkadaşlara zorla imzalatılan ifadeleri dayanarak şimdide idamımı istiyorlar. İşkenceyle zorla ifade imzalatılan bu insanlara karşı duygusal davranmıyorum. Olağan görüyorum. Herkesten aynı tavır beklemeniz. Sizce cezaevleri ile ilgili bazı bilgiler vereceğim.

CEZAEVLERİ

İstanbul'da 8 tane askeri cezaevi var. 1) Davutpaşa: Cuntadan önce vardı. Ta başından beri baskıların, işkencelerin ve devrimcilerin örgütlü direnişinin var olduğu bir cezaevidir.

Cuntadan önce de defalarca saldırı ve operasyonlar yapıldı. Devrimciler defalarca açlık grevi ve ölümcül ocağa gittiler, 12 Eylül'den önce devrimciler tüm haklarını almışlardı. Cuntaya beraber saldırlar had safhaya ulaştı. Cezaevi içerisinde direnen ve direnmeyenler, teslimiyetçiler ayrı ayrı yerlerde kalmaktadırlar. Cezaevinde teslimiyeti ve direnmeyeyi savunan tek siyaset İGD'liler, devrimcilerden kopanlar ihanet edenler hepsi bunların içine giriyor. Ayrıca bir dizi tecrit bölümü var. Burada idarenin azılı gördüğü devrimciler kalyor. Baskının en yoğun olduğu bölüm burası, ben daha önce "Hasdal" cezaevindeydim. Daha sonra buraya 20 kişi sürgün

geldik. Ve bizi tecrit bölümüne attılar, o zamandan beri tecritteyim.

12 Eylül'den sonra bizi asker gibi yürütmek erin'den subayına kadar herkese "Komutanım" dememizi, hergün istiklal marşını ve faşist marşları söylememizi sayımlarda teknil vermemizi yemek duası yapmamızı sayımlarda yüzümüzü duvara dönmemizi istediler. Bunlara benzer daha bir çok yaptırımı yaptırma istediler. Belki bu yaptırımlar size basit gelebilir, yapmamakla devrimciliğin ne ilişkisi var diyebilirsiniz. Ama devrimciyiz ve ilerlemiz vardır, gerekirse birçok şeye katlanırsanız ama devrimci onurumuzu hiç bir zaman faşistlerin ayağı altında çiğnetmeyiz, ölüyoruz ama devrimci onurumuzdan taviz vermiyoruz. Ayrıca işin ikinci yönü bir sefer için ucunu onların eline verdimini bir daha almak çok güçtür. Bu mueditler esas olarak baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Bunları yapma dahi faşist işkencelerini yapacaklardır. Ancak Bana artık o zaman baskı yapma gereği duymayacaklardır. Burada ihanet edenlere ve İGD'lilere böyle davranılmaktadır. Onlara hiç bir baskı yapılmamaktadır. Biz denilenlerin hiçbirini şimdide kader yapmadık, yapmayız! Günlerce hergün dayak yedik, falakalara yatırıldık, işkence yaptılar, coplarla özel sopalarla kalaslarla, demir çubuklarla hergün saldırdılar bayılıncaaya kadar vurular, biz onların saldırılarına slogan atarak, marş söyleyerek cevap verdik. Yapabileceğimiz en güzel şey bu idi, bu şartlar altında idamlarda ama günlerinde en iyi şekilde marş söyledik. Slogan atarak. Neticede dediklerini yaptırılmayacakları anladılar ve bu seferde sudan bahaneler uydurup canlarını istediği zaman operasyon yapmaya başladılar, şu anda bu politika hakim. Mesela bir hafta hergün dayak atıyorlar 10-15 gün hiç bir şey yapmıyorlar.

Cuntadan bu yana bir arkadaşımız öldü. Bir arkadaşta kayıp oldu. Son öğrendiğimizde has

tahaneyi yatırdıklarını söylüyorlar, en son olarak 12 Eylül'den protesto eylemi yaptık 10 dakika slogan attık ve enternasyonal söyledik. Bunun üzerine ağın bir şekilde saldırdılar. Bir hafta her sayımda dayak atıldılar. Biz ise dayak atılmasına slogan ve marşlarla tekrar protesto yaptık. En son kendileri geri adım attılar.

2) Metris: Burası 6-7 ay önce açıldı, büyük bir cezaevi şunların dışında, bir şey yaptırılmadılar, şu anda 1300 kişi kalyor. Buranın ilk açılışında istediklerini yaptırabilmek için yoğun ve sert bir saldırı başlattılar. Daha önce saydığım yaptırımlar burda uygulamak istediler. Ama oraya gidem arkadaşlar daha önce bu konuda deneyim sahibi oldukları için idarenin politikası geri tepti. Bizim buranın personeli hepsi seçme faşistlerden olduğu için oraya götürüldü. Ama istediklerini yaptırılmayınca, geri getirildiler. Mayıs ayında 19 günlük açlık direnişi yapıldı.

İdareye geri adım attırdı, baskı ve işkence yapmayacaklarına söz verdiler. İşkenceci bir takım subay ve erleri burdan aldılar, ama bir müddet sonra yine baskılar başladı, dayak tekrar had safhaya vardı. Bu durumdun sonra 17 günlük bir açlık direnişi daha yapıldı. İdare tüm değiştirildi.

3) Sultan Ahmet: Burada cuntadan sonra yoğun saldırılar oldu. Bir ara tek tip elbise giydirdiler istiklal marşı ve faşist marşları söyletme istedikler, arkadaşların direnişi sonucunda idare geri adım attı. Tek tip elbiseyi kaldırdılar marş söyletmekte vazgeçtiler. Şimdi zaman zaman saldırılar olmasına rağmen idare ile devrimciler arasında bir denge mevcut.

4) Hasdal: Daha önce burada kalyordum. Genellikle idare politikası hakim. Direnebilecek unsurları burda barındırıyorlar. Hemen başka cezaevine sürgün ediyorlar. Ben orada için iki defa eylem yaptık, birinde idamları protesto ettik çok sert bir şekilde bastırdılar, ikincisinde baskıları protesto ettik ve operasyon sonunda

bizi buraya sirdüler, biz buraya geldikten sonra uzun bir süre sessizlik vardı. En son 1 Mayıs da arkadaşlar marş söyleyip slogan atıyorlar. Daha sonra idarenin saldımsı ile isyana döndü. Koğuşlara gaz bombası atarak tarayarak bastırıyorlar. Bu operasyonun sonunda 50 arkadaş Metrise sürgün ediyorlar.

5) Alemdağ: Burası askeri cezaevlerinde baskın en az olduğu yer.
6) Kabakoz: Burada kaçakçılarla ilerici ve devrimciler kalyor. Tamamen idare politikası hakim, marşda söyletiliyorlar, yemek duası da yapmıyorlar, baskının ve işkencenin yoğun olduğu bir cezaevi.

7) Maltepe: Burada surf faşistler ve gericiiler kalyor. İstanbulda sivil faşistlerin olduğu tek cezaevi burası, diğer cezaevlerinde sivil faşist yoktur.

8) Selimiye: Burada yeni tutuklananlar ve göz altına alınanlar kalyor. Tamamen idare politikası hakim; dayak ve işkence burada günlük besin haline getirilmiş. Ayrıca buradaki insanları yenilgi ve tecürbesizliği nedeniyle idare her istediğini yaptırabiliyor. Erinden subayına kadar "Komutanım" deniliyor. Akşama kadar Atatürkçülük eğitimi yaptırılıyor ve faşist marş söyletiliyor. Cezaevindeki durum genellikle bu şekilde, ayrıca kopanlar ve İGD'ler beraber ayrı bir bölüme kalyorlar. Cunta bunlara baskı uygulama gereği bile duymuyor. Arkadaşlar bunlara "binbaşının çocukları" burada diye hitap ediyorlar, bir bölümde de DISK'liler kalyor DISK'in tümü burda. Bunların durumu gerçekten esef verici. İnci sınıfı senelerdir nasıl bu insanları peşinde sürüklenmiş hayret. Durumlarını yaşıtlarını görüyoruz yüzümüz kızarıyor. İçlerinde A. Baştürk, Tuncer Kocamanoğlu ve bir kaç kişi iyi. Diğerlerini allah kahretsin hepsi cuntaya yararlanmak için neler yapmıyor ki bunlar hakkında yazılacak söylemecek, çok şey var ama gerekirse ileride yazalım.

MHP'liler itiraf ediyor: "FİKRİMİZ İKTİDAR KENDİMİZ TUTUKLUYUZ"

Gösterişli bir şekilde açılan "MHP Davası"nda idamla yargılananların önemli bir bölümü serbest bırakılmaya başlandı.

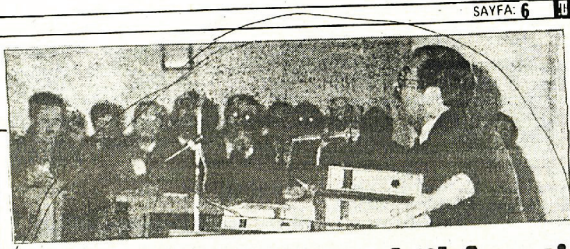
Türkes'in cunta üyeleri için "sınıf arkadaşım" ve "aynı fikrin müdafileriyiz" şeklindeki itiraflarından sonra, Ağah Oktay Güner'de, "yeni hükümetin getirdiği 7 önemli iktisadi kararın fikir babası biziz" diyerek MGK ve Hükümetin uygulamalarına sahip çıktı.

Uzunca bir süredir kamuoyunu meşgul eden ve cuntanın bilinçli bir propaganda aracı olarak kullandığı "MHP Davası" açılışına uygun olarak devam ediyor. Devrimci İşçi'nin önceki sayısında ve Devrimci Yol'un 12 Eylül sonrası ilişkin değerlendirmelerinde, anlamı ve nedenleri üzerinde durulan "MHP Davası", bir bakıma bu tesbitlerin tam bir doğrulanması olarak sahnedeki rolünü sürdürmektedir.

"MHP Davası'nda son bir kaç ayda görülen ilginç bazı olaylar bir takım ilericilerde cuntanın karakterine ilişkin yaratılan yanılsamanın güçlenmesine neden olmuştur. TKP ve onun güdümlüdeki akımların bu konudaki revizyonist gerici tutumlarından etkilenen bazı ilericiler çevreler de, örneğin "MHP Davası'na bakan hakim heyetinin davadan çekilmesini, bu yanılsamalarının yani olayı gerçek yönüyle kavrayamamalarının doğal bir sonucu olarak, cuntanın faşist kanadıyla Atatürkçü kanadı arasındaki çatışma faşist kanadın lehine bir gelişme" olarak yorumlama eğilimi görülmüştür. Bunun yanlış ve sakat bir düşünce olduğu cuntanın uygulamaları ile yüzbin kere kanıtlanmıştır.

Mahkeme heyetinin davadan çekilmesi, Ağah Oktay Güner başta olmak üzere devletin denetimindeki sivil hareketin önemli adamlarının tahliye edilmesi vb. bazı gelişmeler, tümüyle cuntanın bu konudaki açmazından ileri gelmektedir.

Önceden ayrıntılı ile incelenen, cuntanın bu konudaki açmazı şudur: Faşist generaller, devrimci-demokratik halk muhalefetini ezip yok edebilmek için ve bunu kamuoyunda ve kitleler nezdinde meşurlaştırabilmek için "MHP Olayı"nu bir denge unsuru olarak kullanmıştır. 12 Eylül öncesi koşullar dikkate alınrsa, bu denge unsuru olarak kullanılabilen iki alternatif bulunmaktaydı: Birisi Devletin destek ve denetimindeki sivil faşist hareketi, diğeri ise bizatihi devletin kendisi idi. (Yani başta ordu olmak üzere devletin baskı aygıtları ve diğer kurumları) Oysa emperyalizm, TC Devletinin bütün kurumlarıyla parçalanmaktan kurtulmasını ve ayakta kalmasını, Türkiye'deki sömürü düzeninin ve orta-doğudaki çıkarlarının bekası için şart görüyordu. TC Devleti sınırları içindeki yaygın çatışmaları önleyebilmenin ve bu çatışmaları taraf olan ve tarihinde ilk kez "kendi devletine" karşı çıkmak gerektiğini mücadele içinde öğrenen ve alternatif bir iktidar ve organizasyon yaratmaya çalışan emekçi ve yoksul halklarımızın sadece baskı ve zorbalıkla susturulmasının mümkün olmadığı, baskı ve zorbalığın yansırta, bir takım ideolojik yönlendirme unsurlarına, şaşırtma numaralarına ve savaş hilelerine ihtiyaç duyulduğu bilinen bir şeydir. İşte "MHP Olayı", diğer faktörlerin yansırta, bu ihtiyacın karşılanması için gündeme getirilmiştir. (Fatsa'da, Tarih'te, Çorum'

Agâh GÜNER: "Yeni hükümetin getirdiği 7 önemli iktisadi kararın fikir babası biziz,,

- "Ekonomide savunduğu bütün fikirler ve güçlü devlet ilkesine bugünkü iktidarın uyduğu, dolayısıyla fikirleri iktidar, kendileri tutuklu siyasi kadro, dünya siyaset tarihinde maalesef yalnızca bizdedir."
- "Militan en korkunç biçimde itham edeceğim, sonra da memleketin gençlerine militan olmak için teşvik edeceğim veya gençleri militan olmaya iten bir siyasi kadronun içinde yer alacaklarıdır."

da, Maraş'ta ve daha bir çok yerde, topu, tankı, panzeri ve bilümunu saldırgan örgüt ve araşlarıyla işçilerimizin, köylülerimizin karşısına MHP'li faşistlerle kolkola bir düşman kuvveti olarak çıkan Devlet güçlerinin kitlelere 'dost' olarak gösterilmesinin ve en önemlisi düşman kuvveti fonksiyonunu yani saldırı ve zulüm görevini 12 Eylül sonrasında da fazla bir engel ve tepki ile karşılaşmaksızın yerine getirebilmesinin başka bir yolu da yoktu.)

İşte MHP'lilere "karşı" yaratılan havanın temel nedenlerinden birisi budur. Devletin yeniden kurulması, toplumun yeniden örgütlenmesi, ve bu çerçevede tekeli burjuvazinin çeşitli sivil politik temsilcilerine (faşist partilerden gerici kesimlere ve sosyal demokrat partilere kadar) yeni bir çeki düzen verilmesi gibi bir temel neden daha vardır ki, bu ayrı bir yazı konusu olacak kadar önemlidir.

CUNTA KENDİSİNİ NASIL YARGILAR?

"MHP Davası" yukarıda saydığımız nedenlerle aslında Askeri Faşist Cuntanın kendi kendisini yargulaması anlamına gelmektedir. Bu sadece, 12 Eylül öncesi Türk ve Kürt halklarına yöneltilen saldırı ve katliamları birlikte yapmış olmalarından değil, generallerin kurdukları zorbalık rejiminin karakterinin MHP fikriyatının ve siyasetinin aynı ve daha geniş kapsamlı olmasından ileri gelmektedir. Ve MHP Genel Başkan Yardımcısı Ağah Oktay Güner, belli de hayatında en doğru sözü sorgusu sırasında mahkemede söylemiştir. Şöyle diyor bu sicilli sivil faşist: "Sayın mahkeme heyeti, iddianamede sık sık bizim güçlü devlet dediğimiz ve bunun faşizm temayülünde olduğu ifade ediliyor. 12 Eylül'den buyana bir hükümet kuruldu. Bu hükümetin ve sayın Devlet Başkanımızın konuşmalarını incelediğimiz zaman, Anayasadan en küçük düzenlemeye kadar temel endişenin icrayı güçlendirmek olduğunu görürüz. Eğer Milliyetçi Hareket Partisinin meclis kürsüsünde ifade ettiği yurdun anarşinin kurtarılabilmesi için çıkarılması gereken kanunlar parlamentodan çıksaydı, 12 Eylül müdahalesine ihtiyaç kalmayacaktı. Öyleyse bu hükümet döneminde, bizim siyasi fikir-

lerimizin büyük bir bölümü uygulama şansına kavuşmuştur. ... Bunların hepsinin fikir babası biziz. Şimdi, ekonomide savunduğu bütün fikirler 12 Eylül'den buyana teker teker kurumlaşan, memleketin kurtulması için genel siyasi tercihi güçlü devlet ilkesine bugünkü iktidarın uyduğu, dolayısıyla fikirleri iktidar, kendileri tutuklu siyasi kadro dünya siyaset tarihinde maalesef yalnızca bizden ibarettir." (Tercüman, 2 Aralık 1981, Çarşamba, sf.6)

Evet, MHP'lilerin fikirleri iktidar, kendileri tutukludur. Bu doğrudur. Ve yine bir başka doğru da şudur: MHP Davası iktidarda olan bir fikrin mahkemesidir. Yani cuntanın kendisinin yine bizzat kendisi tarafından yargılanması demektir bu.

Federal Almanya dış işleri bakanı olarak cuntayı ziyaret eden ilk batılı bakan Genscher'den sonra ABD savunma bakanı Weinbergerde cunta ile görüşmeler yapmak üzere Türkiye'ye geldi.

Weinberger, ABD emperyalizmi açısından cuntanın Türkiye'de ve Orta-Doğudaki görevlerini basına yansıttığı şekilde açıkça değildi. Weinbergere göre Türkiye'de insan hakları diye bir konu yoktu ve cunta demokrasinin bekçisi idi. Ve avrupalı görüşünün dışında olarak "Demokrasiye dönüş için zaman alıcı titiz bir çalışmaya gerektiren hazırlıkların tabii bir kısa bir süreçte bitirilemeyeceğini" bildirmesi idi. Weinberger, ABD için insan haklarından çok "Kuvvetli bir Türkiye'nin ülkemizin güvenlik ve hürriyetini altına alabileceğini" açıkça belirtiyordu. ABD'nin çıkarları için cunta Türkiye'deki emekçi halkları ezmesinin yansırta Orta-Doğudaki halkların haklı mücadelelerinin baskı ve jandarmalı görevini tam yerine getiriyordu. Cunta başı Evren ABD ile aynı ağız konuşmaktaydı: "Türkiye ne kadar güçlü olursa bölgemizdeki ve dolayısıyla dünya istikrarı üzerindeki rolümüzde o nispette etkili olur." ABD'ye göre "Avrupalı tutumu ABD'yi ilgilendirmez. Türkiye ekonomisi ve askerî yardım devam edecektir." haberini veren gazetelerde DISK'li ve diğer devrimcilere istenen idam talepleri yan yana yer almaktaydı.

ABD Emperyalizmi ve Askeri Faşist Cunta

Amerikanın bekçisi olan cunta, ABD ile birlikte ortak savunma gurubu oluşturdu. Cuntanın genel sekreteri Nedet Ürgü ve dış işleri genel sekreteri Kamuran Gürün'ün katılacağı gurubun, savunma politikasını tespit edeceği ve kararların uygulanmasını bizzat bu gurubun yürüteceği verilen haberler arasında yer alıyor.

ABD'nin cuntayı ağıttan desteklemesi, cuntanın aynı sürede Avrupa ilişkilerini geliştirmek için bir etki unsuru olarak kullanıp dansına masası başkanı Sadt İrmak'ı Federal Almanya'ya yolladı. ABD'ci cuntanın, her ne kadar Orta-Doğudaki halkların mücadelelerini bastırmaya yönelik saldırıdan çekik kuvvete katılmıyorsa açıklamalarına rağmen, daha amerikancı, daha kanlı ve Türkiye dışındaki halklara yönelik saldırıların tutum izleyeceği açık. Bunun karşılığını şimdi 900 milyon Doları bulacak ABD yardımını almış bulunuyorlar. Özetle, Emperyalizm faşist cunta ile Orta-Doğuda kendi çıkarları için sağlam bir kale bulmuştur. Ve her türlü olanaklarını bu faşist yöntemin geliştirilmesine seferber etmektedir. Türkiye ve Orta-Doğu halkları ABD bekçisi faşist cuntaya gereken cevabı verecektir. Kahrolsun Emperyalizm ve Faşist Cunta !

MHP'liler bu garip ve tarihteki ender olaylardan birisi olan bu durumdan yani cuntanın açmazından istifade ederek şov yapmakta ve bu açmazı kullanarak tahliye edilmelerini sağlamaya çalışmaktadırlar. Mahkeme heyetinin davadan çekilmesinin esas nedeni hakimlerin korkmasından falan değil, yargıladığı siyasetin bugün komutanları tarafından uygulanıyor olmasındandır. Yani Askeri

Hakimler, yargıladıklarının kendi komutanları olduğunun farkındadırlar. Herhalde tarihe, kendi komutanlarına ve onların uygulama ve fikirlerine "ceza" veren hakim heyeti olarak geçmeyi pek içlerine sindiremediler. Ama siyasi mücadelede kişisel veya geçici durumların esas hedefe ulaşmada engel teşkil etmemesi gerektiğini gayet iyi bilen generallerin emri üzerine davaya yeniden bakmaya başladılar. Sömürü düzenini ve TC Devletini korumak için bu garip tabloya hem MHP'liler hem de generaller ve askeri hakiler bir süre daha katlanacak durumundadırlar.

Türkes ise bu açmazı ifadesinde şöyle anlatmaktadır: "Silahlı kuvvetlerin iktidarı ele almasını teklif eden biziz. Bunu istediğimiz için hakkımızda dava açıldı. Bizim teklifimiz 12 Eylül'de gerçekleşti. 12 Eylül doğruysa, ki bize göre doğru ve yerinde bir harekettir, bizim burada işimiz ne?"

Aslında Türkes'te gayet iyi biliyor 'orada' ne için bulunduğunu. Ama, bir kenara ötlüremekten, dişleri sökülmüş bir kurt köpeği gibi bekletilmekten uzdrup duymasını da doğal karşılamak gerekir. (Halkımızın deyişiyse "kuyruğu dik tutmaya çalışıyor".) Kendi yerinin daha keskin dişli, daha genç ve üstelik daha teşkilatlı bir köpek sürüsünün almasından duyduğu memnuniyeti açıklamasına açıklayacak ama, o zaman da cunta zor durumda kalacak.

İşte TKP'nin "halka maletme" çağrısını yaptığı "MHP Davası" budur.

Ecevit "olayı" ve dösündürdükleri

Son günlerin üzerinde durulması gereken bir olayı da Ecevit'in M.G.K. nun 52 Nolu bildirisine karşı çıkması nedeniyle mahkum edilip tutuklanması. Ülkemizde belli siyasal güçlerin bu olay'la ilgili tavrı alışları bizim açımızdan öğretici bir niteliğe sahip.

Cunta, halk güçlerine karşı faşist baskı ve terörü artırırken, bu güçleri tümüyle yok etmeye çalışırken Burjuva siyasal güçlerini de yeniden biçimlendirmek için yoğun bir çaba sarfediyor. Cuntanın potasında erimeye şu yada bu ölüde direnen burjuva sivil güçler Terüimán (A.P.) dan "Devlet partisi", CHP'ye ve "Kemalist" Cumhuriyete kadar hafif ve küçük çaptıda olsa baskı görüyorlar. Ecevit "olayı"da bu çerçevede ele alınmalı ve cuntanın baskılarının bir detay bölümü olarak karşı çıkılmaldır. Ancak asla sorunu sapıtarak, cuntanın halk üzerinde, devrimci, demokratik siyasal güçler üzerindeki vahşetini gizlemek için, göğlemelemek için bir bahane olarak kullanılmamalıdır.

Bu olay nedeniyle Türk sosyal demokrasisinin (Ecevit'in) "umutlarına" da değinmek gerekli. Sosyal demokrasi bu olay vesilesiyle -1963 12 Mart sonrası olduğu gibi - 12 Eylül sonrasında da "özgürlük savunucusu" ve "umut" olmaya çalışıyor. Tabiki bir noktayı unutmuyor "bir olay tarihte iki kez tekrar eder; Birincisinde trajedi ikincisinde komedi olarak"

Ecevit "olayı" çevresinde seyretmeye başladığımız komedinin ilk perdesinde artistler hayli çeşitli. Batılı burjuva demokratlarından, liberallerden şu bizim "çok ihtilalci" solları kadar uzanan bir kadro görüyoruz.

Türk ve yabancı basın olayı epeyce işledi. Ecevit'in Datça'da mı yoksa Ankara'da mı misafir edileceği uzun süre manşetleri işgal etti. Bu mesele (!) halledildikten sonra Ecevit İstanbul'a gidip annesinin elini öptü. Sonra Oran sitesindeki evinden gazeteciler ve dostları tarafından 2 ay 10 günlük cezasını çekmek için gösterişli bir şekilde uğurlandı. Ecevit, uğurlama sırasında cezasını çekmek için gösterişli bir şekilde uğurlandı. Ecevit uğurlama sırasında ancak "bir hürriyet kahramanı" yakışacak "Lügatlı" sözler söylemeyi de ihmal etmedi. Baskı yasalarını hazırlayıp meclise sunan, sıkıyönetim ilan eden ve bütün bu ve diğer yaptıklarıyla bir Askeri Açık Faşist Diktatörlüğü Koşullarının olgunlaşmasına yardım eden Ecevit şimdiki bu sıkıyönetimin kurbanı oluyordu. O elbette bir hürriyet kahramanı idi.

İşin bu bölümü geri kalmış ülkelerde çaptan düşmüş burjuva politikacıların tekrar kitelerin sempatisini kazanabilmeleri için düzenlenmiş üçüncü kalite bir senaryo. Doğrusu tam Aziz Nesine uygun bir hikaye konusu.

Ama özellikle dış dünyadaki burjuva demokrat ve liberal çevrelerin basın yayın organlarının tutumu üzerinde dikkatle durmak gerekir. Bırakalım Türkiye'de yüzbinlerce aşkın politik tutuklu, tüm halkın üzerindeki baskı terör ve işkenceyi; Türkiye'de insanlar idam ediliyor adına operasyon denilen katliamlarda yüzlerce öldürülüyor, onlarca tutuklu işkence tezgahlarında ölüyor. Bunlara karşı sözcükleri önce çabamıza ve uğraşmamıza rağmen kollarını kıpırdatmıyorlar. Birkaç istisna dışında bir imza vermek zahmetine bile katılmıyorlar. Ama bu çevreler Ecevit'in 2 ay 10 günlük misafirligi konusunda kıyameti koparıyorlar. Ve nekadar "demokrat" olduklarını gösterme fırsatını buluyorlar. Böylece bu çevrelerde Ecevit "olayın" nı kendi demokratlıklarına üzerine düşen gögeleri dağıtmak için istismar ediyorlar. Kendi ülkelerindeki politik sığınmacıların, yabancı işçilerin baskı görmelerine ses çıkarmayan çevrelerin 2 ay 10 gün için böylesi gürlü koparmaları başka nasıl açıklanabilir.

Türkiye'deki faşist baskı ve terörü dış dünyaya böylesi çarpıtarak yanıtına konusunda burjuva demokrat ve liberal çevreler hiçte yanlış değil öncelikle TKP ve FİDEF'in bu doğrultudaki çabaları daha öncelere dayanır. Türkiye'de idam istemleri binleri aştığı bir dönemde sadece 52 sandıkta idamına karşı çıkma değerlerini sözcükünü etmeye tavri önemli bir örnektir. Onlara göre karşı çıkılması gereken sadece 52 sandıkta idam istemidir. Çünkü bu sandıkta "terörist" değildiler, diğer idamlıklar ise TKP'nin (ve burjuvazinin) dili ile "terörist" diler onları "katli vaciptir". Bunun yanında TKP cuntanın tümüne karşı çıkmayı gerekli görmüyordu, cuntanın sadece "gerici" kanadına karşı çıkıyordu. (acaba cuntanın bir de ilerici kanadı mı var) Ve TKP

bunca işin arasında, cunta sonrası bazı devrimci gurupların darbe yemeleri nedeniyle kına yakmayı da ihmal etmiyorlardı.

Demokrat Ecevit olayı nedeni ile halkın Kurtuluşunun tavri da hayli ilginç. Emeğin Sesi dergisinde ve HK'nın konuyla ilgili yayımladığı bildiriye Ecevit ve İsmet Paşaya sahip çıkmanın faziletleri ile ilgili iddialı şeyler var. Okuyucularımıza bir boş ve kitlerinde bunları okumalarını salık veriyor. Uzun yılları laf keskinliğinin vardiği nokta açısından bir hayli öğretici. Teoride sağa kayış cunta sonrası yenilginin getirdiği yulgunluğa birleşince ortaya başka birşeyde çıkamazdı.

Ama bütün bunların H.K. açısından, daha geride bir başka temele sahip olduğunu unutmamalıyız. HK'deki bir keskin sağa çark edimi öncesinde Arnavutlukta Enver Hoca Atatürk'ü yücelten, ona sahip çıkan (ve bugünkü yönetimin Atatürk'ün izdüşümünü vurgulayan) bir resmi görüş dile getirdi. Bunun arkasından HK'da hemen Ecevit ve İnönüye sahip çıkarak görevi tamamladı.

Aslında bu konularla-cunta sonrası genel sağa kayışla - önümüzdeki dönemde epeyce uğraşmak zorunda kalacağımız anlaşılıyor.

Yinede geçerken önemli birşeyi hatırlatmayı görev biliyoruz. Bir devlet partisinin politikasına bağlı olmanın elbetteki bazı yararları (!) vardır, bunlar saymakla bitkenmez. Örneğin politika oluşturma, yön ve yöntem tayininde kısırlık ve yeteneksizlikle malil işle; kendimizi devlet partisine, - otomatik pilota - bağlayarak durumu kendi çevremizde idare edebiliriz. Ama otomatik pilota bağlanmanın ilk sakıncası yön, yön ve yöntem tayin etme yeteneklerimizden iyce zayıflaması, körelmesi, dumura uğramasıdır. Böylesi bir pozisyonun proleter enternasyonalizmi ile bir ilgisi olmadığı açıktır.

Daha önemlisi bir devlet partisine bağlı olmanın kendi halklarımızı unutmaya ana, ilişkin görevimizi boşvermeye, daha doğrusu bu görevlerin O devletin "devletli" ve de diplomatik çıkarlarına göre biçimlenmesine yol açmasıdır.

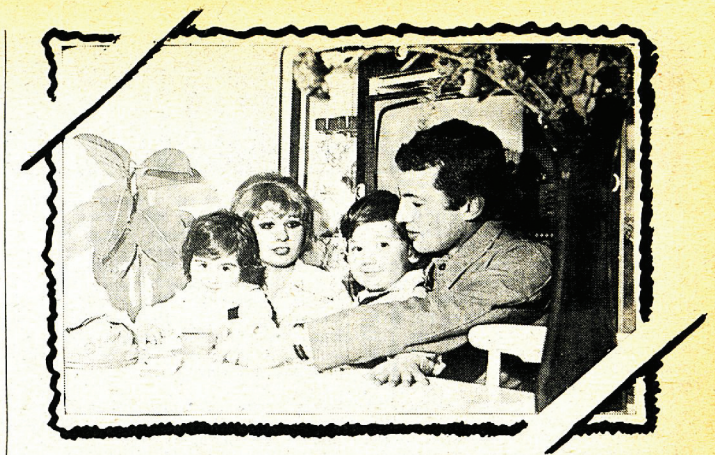
Bu alanda özellikle TKP nin ve TİKP in akıbetleri halkın Kurtuluşuna ibret olmalıdır.

Umarız, HK'nın yurtsever - devrimci tabanı, guruplarının böyle bir akıbete düşmesini engeller.

Genscher'in Türkiye ziyareti ve Avrupa-Cunta işbirliği

Kasım ayı başında Federal Almanya dış işleri bakanı, Genscher cuntaya görüşmelerde bulunmak üzere Türkiye'ye gitti. Şimdiye dek askeri diktatörlüğü, Federal Parlamento heyeti, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu ve çeşitli kuruluşları ziyaret etti. Genscher'in ziyareti uzun vadede, Avrupalın izleyeceği politikada belirleyici olma özelliğinden dolayı özel bir öneme sahiptir. Önce, Almanyanın Türkiye'deki faşist cunta ile büyük bir çelişkinin olmadığını vurgulayalım. Emperyalizmin Orta-Doğuda, Türkiye, İsrail, Mısır üçgeni ile uygulamaya çalıştığı planda hemfikiridir. Orta-Doğuda patlamaya hazır bombalara, vurucu gücü artırılmış leri karakollara sahip olma planı ortak çıkarlarını ifade ediyor.

Gerek Sovyetlere karşı ama dahada önemlisi, Orta-Doğu halklarının kurtuluş mücadelesini bastırmada, hemen devreye sokabileceği, bölgesel savaşları ve politikaları çıkarlarına en uygun biçimde yönlendirmede kullanılabileceği üstlere sahip olma planı. Bu planda İran'ın devreden çıkışından bu yana Türkiye'nin artan önemi. Türkiye'nin kendisine hazırlanan rolü oynama bilmesi için nispeten istikrarlı bir hale getirilmesi gereği. Solu güçlenen, işçi sınıfı bilinçlenmesi, geniş kesimleri anti-faşist, anti-emperyalizm mücadeleye yer alan, sirekli yönetim ve ekonomik istikrarsızlık içinde olan bir Türkiye. Emperyalizm açısından arzu edilmeyen bir Türkiye'dir. Bu durumun ortadan kaldırılması kitlelerin susturulması, solun zıllmesi. Ekonomik ve yönetim mekanizmasının yerine orturtulması gerekiyordu.

Zulüm, işkence ve katliamla Çiçek ve Sevgi bağdaşır mı?

Geneller, gelen programlarını kitlelere benimsetirebilmek için baskı ve zorbalığın yanısıra propaganda, demogoji ve ideolojik yönlendirme faaliyetlerinde de bulunmaktadırlar. Hatta denilebilirki, gelişmiş geçmiş askeri darbeler arasında bu işe en fazla önem veren Evren cuntası olmuştur. Kemalizm, sanatçılara ödül verme, çocuk yuvalarına şaşaalı baskınlar, hoca çocuğu olma iddası, çocukların yanaklarından öpme vb. hikayeler hatırlansın. (Evrerin Konya'daki bir mitingde "ben hoca çocuğuyum" demesinden sonra, Ankara çankaya ve diğer smlerde şöyle sloganlar göze çarpmıştır: "Konya'da hoca çocuğu, Ankara'da O....çocuğu Evren")

Oldukça hazırlıklı bir plan izlemiş olmasına rağmen, ordunun itirbarını 12 Eylül'den sora giderek düşmesinin engellenemeyeceği bir gerçektir. Çünkü yaptıkları işin bir kaçınılmaz sonucu budur. Zulüm ve baskının yarattığı gerginliği giderebilmek için cunta tarafından yapılan diğer faaliyetlere bir yenisi daha eklendi. Son günlerde Türkiye'de, yanda bir örneğini gördüğümüz fotoğraflar kartpostal halinde çok sayıda kullanılmaya başlandı. Piyasada, kitapçılarda, seyyar satıcılarda, PTT önderinde satılığa çıkarılan kartpostalları hepesinde asker ve subaylar, gülümseyen, sevgiyle gezen, eş ve çocuklarıyla alle sadetti yaşayan, parklarda güzel kızlara dolaşan, çiçekli yerlerde oturup dinlenen insanlar olarak, yani gayet insani yaratıklar olarak gösterilmektedir. "Medeni, seven, etrafına saygı gösteren, sevgi ve iyilik dolu insanlar" (Fotoğraf kartpostallarındaki artist olduğu herşeyden bellidir.) Gecekondu halkımızın mahallede elinde mahnalı, ağzında küfür ve hareketle gördüğü, işçilerimizin fabrikalarda eli kırbaça patron temsilci-

si olarak karşılaştığı, köylülerimizin ve özellikle yoksul kürt köylülerimizin birer işgali olarak köyüne baskın yaparken gördüğü, cezaevinde, mahkemede, emniyette, karakollarda, sıkıyönetim komutanlıklarında ilerici ve devrimcilerin birer can emici olarak tanıdığı, ve milyonlarca insanın haftada bir kaç kez televizyon ekranında seflerini zorla seyrettiği bu "yaratıklar", kartpostallarda gayet sevimli ve babacan birer insan olarak tanıtılmaktadır.

Olmayan bir şeyin, gerçek hayatta tersi görülen bir şeyin ticaretinin para getirip getirmeyeceği bilinmez, ama, zlim, işkence, katliam ve baskının olduğu her yerde, sevgi, çiçek ve insanlığın olmadığı bilinen bir şeydir.

Cunta kan lekelerini, işkence çizlerini böyle rankli resimlerle halkımıza unutturmaya çalışıyorsa boşuna.. (Subay ve özellikle askerlerin içinde hala bu güzel şeyleri faşizme satmaları bulunmuştu, ama ordunun genelkaratlerinde ve bu karakteri temsil eden kişi ve kurumlar bu güzel şeylerin zerrerin bulunmadığı bir gerçektir.)

Sevgi, iyilik, güzelik dostluk, kıscacısı insana ait olan ne varsa her şey bugün Türkiye'de sadece kartpostallarda ve resimlerde kalmıştır.

Bir de bizim insanlarımızda, yani işçilerde, köylülerde, gecekondu sakinlerinde ve tüm ilerici, demokrat ve devrimcilerde kalmıştır bu güzel duygular. Devrimciler halkımızla birlikte, bu kan deryası, bu zulüm denizi içinde, güzelden, iyiden, doğrudan, haktan, emekten ve insandan yana olan herşeyi yaşatmasını bileceklerdir. Resimlerde, kartpostallarda değil, gerçek hayatta...

İşte bu noktada, Amerika ile Avrupalın yönetim farklılığından doğan anlaşmazlığı ortaya çıkıyor. Amerika amacına daha doğrudan, açığa gitmekte sakınca görmemektedir. Hatta özellikle Reagan yönetiminde açıkça görüldüğü gibi açık faşizm, askeri diktatörlükleri tercih etmektedir. Avrupa ise açık faşist yönetimleri desteklemekte daha çekimser kalmakta, Demokratik görünümü yönetimler tercih etmektedir.

Almanya ve Cunta ilişkileri Almanya'nın, Avrupa politikasındaki ağırlığı hesaba katıldığında, ayrı bir öneme sahip. Bu bağlamda Genscher'in Türkiye dönüşü yaptığı "Cuntaya zaman tanımak lazım" şeklindeki açıklamanın Avrupa'nın Türkiye politikasını özlettiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Cuntayı açıkça desteklemeyen kesinlikle eleştirmeyen bir tavrı.

Gerek Almanya ve Avrupa kamuoyunda Cuntaya karşı gelişen eleştiren tavrı yine Avrupa parlamentosunda sosyalist milletvekillerinin Cuntayı desteklemeye yanaşmaması, Almanya'daki liberal kesimlerin çekimser kalması. Örgen: Federal Parlamento itikisadi komisyon başkanı SPD üyesi Uwe Holz'un, insanhalklarını çimneyen bir askeri cuntaya ekonomik yardımını kesilmesi önerisi gibi nedenler, Almanyanın Cuntayı Amerikanın yaptığı gibi demokrasi havarisi ilan etmesini engeller.

Almanya'nın Orta doğu politikasının tüm iplerini Amerika'ya teslim etmek gibi bir niyeti olmadığı ve önemli çıkarlarından vazgeçmeyeceği için şimdilik cuntayı hoş görmeyi öneniyor. Üzerine basarak açıkladığı ekonomik yardımlarına (!) devam ediyor.

Bir yandan da 10 kişinin idam edilmesi 533 devrimcinin kurşunlanması 2700 kişinin idamla yarılınmasını, yüzbinlerin hapse atılmasını "elden gitmekte olan demokrasisinin onarılması için kaçınılmaz bir önlem" olarak lanse etmeye çalışıyor. Böylece, aslında Evren'nin her gün tekrarladığı, işkenceyle, dipçikle yutturmaya çalıştığı, Cunta ideolojisinin Avrupa sözcülüğünü yapıyor.

Genscher'in Türkiye ziyaretinin Ecevit'in yarındığı döneme rasılması, liberal çevrelerden yükselen protestoları, Cunta lehine yumuşatmacı amacını da taşımaktadır.

Avrupalın ikili oyununu açığa çıkartmak, Amerika-Avrupa-Cunta üçlüsünün işbirliğini kamuoyuna anlatmak, demokratik güçleri bu yolda işbirliğine çağırarak, önümüzdeki dönemin önemli görevlerinden biridir. Daha doğrusu 12 Eylül'den bu yana yürüttüğümüz Cuntayı teşhir etme, kamuoyunu yaratma çalışmalarımızı hızlandırmamız gerekiyor. Özellikle son zamanlarda ekonomik kriz, artan silahlanma nedeni ile orta kitle mahalefeti bu yol da kanalize etmek zorundayız.

Kaynayan Almanya ve Yabancılar

1981 yılı Almanya ciddi ekonomik, politik ve bağımlı olarak derin sosyal çalkantılar içinde geride bırakmaktadır. Atom santrallerine karşı verilen kitle mücadelesi, ev işgalleri, hapisanelerde yapılan açlık grevleri, silahlanmaya karşı yapılan eylemler, Frankfurt hava alanına yapılan ilave uçuş pistinin inşaatını engelleme eylemleri ve en son olarak bütçe açığını kapatmak için planlanan tasarruf programına karşı tepkiler bu çalkantıların en önemli örnekleri olarak verilebilir. Enflasyon hızının %6'yı aştığı, işsiz sayısının 1,5 milyona yaklaştığı, ev kiralrının, ortama gelirlerin yarısını bulduğu Almanya'da, gün geçmiyor kitleler sokaklara dökülüyor. Protesto eylemlerine katılan halkın sayısı artık yüzbinlerle ifade ediliyor.

Almanya'da kitleleri böylesine harekete geçiren sınıf mücadelesini hızlandıran nedir?

* "Avrupa" ekonomik topluluğunda işsiz sayısı geçen yıla oranla %31 artarak 9 milyon 433 bine ulaşmıştır. AET'de çalışabilir nüfusunun %8,3 ü işsiz bulunmaktadır." (Hürriyet) AET'nin başını çektiği Batı Almanya'da ise bir yıl içerisinde işsizlik %57,7 oranında artmıştır.

Almanyanın ekonomik durumu hakkında derin açıklama yapan Federal Ekonomi Bakanı Otto Graff Lambsdorff, 1982 yılının ekonomik ve politik olarak Almanya için çok zor geçecek bir 12 ay olacağını söyledi. İşsiz sayısının 1982 de ortalama 1,6 milyon olacağını ama kiş aylarında bu sayının 2 milyona varmasını beklendiğini söyledi. Ekonomi Bakanı 1982'de halkın alm gücünün düşeceğini, ama maaşlarının artmasını buna bir çare olarak görmediğini ilave etti. Ve ekonomi bakanı ayrıca Alman Sendikalar Birliği başkanı Vetter'e de bir çağrıda bulunarak, kötüye giden ekonomik duruma çözüm bulmanın sendikalar, iş verenler, ve Merkez Bankası yetkililerinin bir araya gelmesinden geçeceğini söyledi. DGB'yi bu konuda aktif olarak Hükümete yardımcı olmaya çağırdı.

* Ekim ayında Federal hükümet bir açıklama yaparak 1981 yılı bütçesinin 3,5 milyar DM'lik bir açığı olduğunu, 1982 bütçesi için ise bu açığın 7 milyar DM olduğunu söyledi. Bütçe açığının çok şaşırtıcı, birdenbire beklenmeyen bir şekilde ortaya çıktığını söyleyen Federal Hükümet, açığın kapatılması için acilen önlemler gerektiğinin vurguladı. Gündeme gelen karşı tedbirler ise şunlardır:

Çalışanların ödedikleri vergiler çoğaltılacak, Devlet hizmetlerine ödenen paralar yükseltilecek (çocuk yuvalarına ödenen paralar v.s. gibi) Devlet hizmetlerinde (hastahane, postahane, taşımacılık v.s) çalışanların sayısı azaltılacak. Sosyal yardımlar, eğitim ve öğrenim masrafları azaltılacak. Emeklilere sakatlarla, çalışmaz durumda olanlar, işsizlere, öğrencilere yapılan yardımlar, çocuk paraları v.s. kısıtlanacak.

* NATO üyesi Almanya giderek Nato'nun silahlarının modernleştirilmesi ve Sovyetler Birliğinden gelecek savaş tehditlerine karşı, silahlanmanın dengede tutulması gerekeceğiyle silah deposu haline getirilmektedir. Nato planlarına uygun olarak 6.000 adet çeşitli güçlerde Nükleer silah Almanya'ya yerleştirilmiştir.

Bunlardan ağır başlıklı - Pershing 1 A tipi olanların herbiri 4000 bin tonluk patlamaya gücüne sahiptir. (1945'de Hiroshima'ya patlayan bombanın gücünden 30 kat daha fazla).

Ayrıca Alman silah tükellerinde hiç boş durmamaktadır. Alman dış ticaret kanunundaki "savaş bölgelerine silah satma yasağına" rağmen, türlü gizli kapalı işler çevirip silahları dünyanın 150 ülkesine satmaktadır. Silah satılan ülkeler ise genellikle askeri faşist diktatörlerle yönetilen ülkeler olmaktadır. Şimdi göstermelik olarak yöneticilerden birisi mahkemeye verilen firma "Rheinmetall" bu karanlı satışlara sadece bir örnek olarak verilebilir. Firma Rheinmetall İspanya üzerinden Arjantin'e, İtalya üzerinden Suudi Arabistan'a, Paraguay üzerinden Güney Afrika'nın ırkçı faşist rejimine çeşitli tipte sayısız silahlar satmaktadır.

Bugün bütçe açığı gerekeciyle, halkın sosyal haklarına göz dikilen Almanya'da silahlanma harcamaları milyarlarca markı bulmaktadır.

ALMAN HALKI GÖZ YUMMADI

Emperyalist savaşların acısını en yakından duymuş olan Alman halkı, bu silahlanma yarışına, bu ölümlük makinelere, kendi alın-

terinin aktılmasını onaylamazdı. Bu yüzden 10 Ekim'de yüzbinlerce insan Bonn sokaklarına aktı. Savaş ve silahlanmaya hayır sloganları ile gerçek barış yanlılarının kimler olduğunu tüm dünyaya gösterdi. Frankfurt'daki 20.000 kişilik Barış Yürüyüşü, Hannover'de 30 ayrı örgütün biraraya gelerek ABD'nin Avrupa yerleştirilen Atom raketlerini protesto eylemlerinden sonra Almanya'da barış hareketine kitlelerin sahip çıkması Bonn yürüyüşüyle çok daha geniş boyutlara sıçradı.

Sadece 7 posta uçacağın inip kalktığı Frankfurt hava alanına üçüncü bir iniş kalkış pistinin, ilave edilmesi ise Frankfurt olaylarının net nedeni oldu. Açıkça sadece Frankfurt'daki Nato üslerinden ABD'nin doğuya gözetleme uçuşları yapması için inşaa edilen piste yöre halkı karşı çıktı. Havaalanı çevresi uzun bir süreden beri inşaatı engellemek isteyen halkla polislerin çarpıştığı savaş meydanına dönmüştür.

Havaalanı inşaatını engelleme eylemleri oldukça kanlı geçmektedir. Polis özel savaş giysileri ve çelik güçleriyle halka saldırmakta, çarpmalar bir çok yaralı ve tutuklu vermektedir. Halk polisleri defalarca yıkmaya rağmen havaalanı çevresine barakalar kurmuş oturmakta ve inşaatı izin vereneğe hiç benzememektedir. Polis gösteriler esnasında yasa dışı davranışlarından dolayı içlerinde bir gazetecinin de bulunduğu yaralıları tarafından mahkemeye verilmiştir. Konuyla ilgili açıklama yapan İçişleri Bakanı Gries ise polislerin sadece görevini yaptığını, bu eylemlerinin haksız olduğunu söyledi. Hessen eyalet Başbakanı Börner ve İşçileri Bakanı Gries pistin inşaatında ısrarlarını sürdürürken, Frankfurt'da halk gitikçe daha kararlı bir şekilde taviz vermeden karşı eylemlerinin yürütmektedir.

Öte yandan bütçe açığının giderilmesi için Hükümetin planladığı tasarruf önlemlerini kitleler yoğun bir tepkiyle karşılamaktadır.

Alman halkı var olan ekonomik demokratik haklarını hakim sınıflardan hediye olarak almamıştır. Haklar 100, yılı aşkın bir mücadele sonucu elde edilmiştir.

Bütçedeki açık bahane edilerek Bonn şimdi bu haklara saldırmak, bir kalemde geri almak istemektedir. Elbette hükümetin bu tutumu Emperyalizmin krizini yüksek petrol fiyatlarının, pazar alanlarının daralmasından doğan enflasyonun bütün bedelini çalışanlara ödetmektedir. Kârlarından en ufak bir taviz veremeyen tükelleri korumak, onların düzenlerinin sirmesi uğruna Emekçi halk kesimlerini saldırmaktadır. Şimdi bütün eyaletlerde çeşitli şekillerde sosyal hakların kısıtlanması için yeni tedbirler gündeme gelmektedir. Ve yine bütün eyaletlerde işçi, öğrenci, veli, yabancı bütün halk kesimleri bu tedbirlere karşı yeni savaşlar gündeme getirmektedir.

İk tepki Kasım ayı içerisinde Stuttgart'da olmuştur. Tasarruf programını 70 bin örgütlü işçi sokaklara dökülerek protesto etmiştir.

Yine 20 Kasım'da Hamburg'da öğrenciler ve çocukları yuvaya giden veliler, tasarruf programını protesto amacıyla 12 bin kişilerin katıldığı bir gösteri yürüyüşü yapmışlardır.

Yine Hamburg'da Devlet hizmetlerinde çalışanların sendikası olan ÖTV bir bildiri çıkartarak, "Eyalet tasarruf Planlarını geri almadıkça, devlet işlerinde çalışanların kanunen grev yapma yasağına rağmen harekete geçeceğiz" demiştir.

Hamburg eyaletinin planladığı tasarruf programında halkın bir çok sosyal haklarına saldırılmasının yanı sıra, hastahane, bakımevi, postane, taşımacılık gibi hizmetlerde çalışan 5000 kişinin açığa alınması vardır.

Halka aç hizmet götürülmesinden başka bu 5 bin kişi bir kalemde işyerlerinden olacaktı. İşçilerin ordusuna katılacakları. Sendika ağlarının bütün uzlaşmacı tavırlarına, Veterin hükümeti ve işverenlere yaptığı, anlaşma çağrılarına rağmen, çalışan kitleler hareket etmektedirler.

BUNALIM MILİTARİZMİ VE FAŞİZMİ YEŞERTMEKTEDİR

Emperyalizmin dünyada genel olarak yaşadığı bunalımdan payını alan B. Alman emperyalizmi de derinden sarsılmaktadır. Kitlelerin yoğun muhalefeti karşısında hakim sınıflar sistemli bir karşı teşkiyi geliştirmektedirler.

Artık gösteri ve yürüyüşlerde, yıllardan beri zaten halk ayaklanmasını bastırma metodlarıyla eğitilen polis öğrendiklerini acımasızca tatbik etmektedir.

Protesto gösterileri sık sık polisin kanlı saldırılarına maruz kalmakta, ölü ve yaralırlar verilmektedir.

Niedersachsen eyaletinde CDU tarafından verilen ve yeni yıla büyük bir olasılıkla kanunlaşması beklenen tasarıda polisin ihtiyaç duyduğu zaman gösteri ve yürüyüşlerde ateşli silahlar kullanma yetkisi olacaktır. Yani polisin zaten yaptığı kanlı saldırılar kanunî bir kılıfı desteklenecek, dahada yoğunlaştırılacaktır.

Bozulan ekonomi, altüst olmaya doğru giden politik ve sosyal yaşamla atbaşı giden bir başka gelişmede Almanyadaki Neo-Nazilerdir.

Geçtiğimiz ay Lüneburg Ormanlarında yapılan bir kazi sonucu 83 sandık içerisinde 6 ton ağırlığında bir silah deposu ortaya çıkarıldı. Yapılan açıklamada silahların Yeni-Nazi örgütüne ait olduğu söylendi ve Nazi ormanı Lempke tutuldu. Ordu malı olan bu silahların ordudan nasıl çıktığına dair bir açıklama yapması beklenen Lempke hapishanede esaretsiz bir şekilde intihar etti(!) Güvenlik yetkilileri olayla ilgili olarak 34 yaşındaki bir ordu mensubunu tutukladılar. Böylece akılları sıra olay aklanmış oldu.

Kilit adamları orduya ve devlet dairelerine suzdırılmış olan Neo-Nazilerin, gelişmeleri hakkında günlük mensupları açıklama yapmaktan çekinmemektedir. Münih'te 2 polis yanarlanması ve 2 Neo-Nazinin ölümüyle sonuçlanan olayda olduğu gibi, bir çok olay hemen örtülü gizlenmeye çalışılmaktadır.

Nazileri bünyesinde toplayan, 1978 de ortaya çıkartılan "Hoffmann" gurubu gibi nazi örgütleri, Spor ve eğlence için bir araya gelen amaçsız gençler olarak tanımlanmaktadır. Faşistlerin legal örgütü NPD (Nasyonal demokrat parti) "Yabancılar defolsun" sloganı ile oy toplama çalışırken, illegal Faşist örgütler sokak saldırılarını, yabancıların evlerine, kahve ve dükkanlarına baskınlarını sürdürmektedirler. Bir çok burjuva gazetesinin kendî faşist, milliyetçi temelleri doğrultusunda yorumlayıp verdiği haberler, olayların boyutlarını vermesi açısından dikkate değer durumdadır.

23 Kasım 81 Hürriyet) "Kichende durum gergin" yabancı düşmanlığı teröre dönüştü. Asil Alman gençleri Türk kahvelerini ve lojmanlarını basıyor. Paniğe kapılan yurttaşlarımızdan bazıları bölgeyi terketti? Yazının devamında ise polise başvurup kan güvenliği isteyen Türkiye'li illere polisin "Sizde mecur kalmadıkça sokağa çıkmayın", demekle yetindiği yazıyor.

Nazilerin gelişme olayı Alman basınında ise "bunlar Alman halkı için tehlike teşkil etmemektedir", bunlar sadece yabancılar karşıdır" şeklinde lanse edilmektedir.

Böylelikle Alman halkı Faşistlerin gelişimi karşısında pasif kalmaya çağırılmaktadır.

Ancak 5 Ekim seçimleri arifesinde Münih'te Faşistler tarafından atılan ve 13 kişinin ölümüne sonuçlanan bomba olayı bile tek başına Neo-Nazilerin sadece yabancılar karşı olduğunun delili olmaya yeterlidir. Ancak Başta CDU olmak üzere diğer partilerin ve hatta Bonn hükümetinin konu karşısındaki tutumları, çok ilgi kectirir. CDU "yabancı düşmanlığını" kendi açık politikası haline getirirken, SPD ve Bonn hükümeti dolaylı yollardan sivil Faşistlerin omuzlarını sıvazlamaktadır. Yabancıları karşı yürütülen çağ dışı ve katı politika Neo-Nazileri yüreklendirip meydana sürmekte, Almanyada rayından çıkan ekonomik ve sosyal hayatın tek sorumlusu olarak yabancıların gösterilmesi, halk kitlelerinin hedefini şaşırarak ve Faşizmin böhümlerini kitleler içerisinde yeşertmek amacını taşımaktadır.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ GİRDİĞİ BUNALIMIN YUKUNU, YİNE EN AĞIR BİÇİMDE YABANCI LARA ÖDETEME HEVESİNDEDİR

Her işsizlikten pahalılıktan, konut sıkıntısından söz edildiğinde, arımdan planlı bir şekilde yabancılar gündeme getirilmekte, yabancı işçiler, gençler, sığınmacılar olarak Almanyanın nasıl güçlüllük gülistanlık içerisinde olacağı izlenimi kitlelerde yaratılmakta idi. Şimdi, geniş yığınların tepkisiyle karışlanan ekonomik durum, bu sinsi politikanın ürünlerini toplaması için gerekli ortamı yaratmıştır. Bonn parmağı ile yabancı işçileri göstererek adeta "Sevgili Alman halkı inanım biz değiliz, hep bunlar sebep" demekli.

27 Ekimdeki kabine toplantısında, böyle giderse 2000 yılında yabancıların sayısının 7 milyona ulaşacağı vurgulanmış, ekonominin geleceğinin zaten parak olacağı işsiz sayısının ve bütçe açığını azaltmak için çok acele

olarak yabancıların sayılarının azaltılması gerektiği kararlaştırılmıştır. Aynı görüşmelerden sonra ayrıca İçişleri Bakanlığı bir açıklama yaparak "Yabancıların Almanyanın iç güvenliğini tehdit ettiği, bunların sadece ülkelerindeki rejimlere değil ayrı zamanda buradaki rejimede karşı politikalar güttüğünü" söylemiştir. Ve politik çalışma yapan yabancıların daha sıkı takip edileceğini açıklamıştır. Yabancılar sayılarının azaltılması konusunda gündeme getirilecek önlemler şöyle belirlenmiştir.

-Çocuklarını ve eşlerini yanlarına almalarını engellemek

-Bekârların kendi memleketlerinde evlenmelerini ve eşlerini buraya getirmelerini engellemek

-İşsizlere ve okula gidemeyen (veya okula alınmayan) yabancılar burada kalma hakkı tanımamak.

-İltica hakkını kısıtlamak, sadece ülkesinde politik takibe uğradığını ispatlayabilenlere (!) bu hakkın verilmesi, diğerlerinin en çabuk bir şekilde sınır dışı edilmesi

Bonn'dan yabancı düşmanlığı politikasına yeşil ışığın yakılmasıyla, başta CDU'nun yönetimde olduğu eyaletler olmak üzere, eyalet hükümetleri, bu kararları dahada çağdışı hale getirecek uygulamaya koydular.

En çabuk davranan Berlin oldu. Kasımın üçüncü haftasında Berlin senatosu Bonn'un düşündüğü tedbirlere yenilerini ekliyerek yürürlüğe koyacağını ve bu tedbirleri bütün diğer eyaletlere hatta yabancı işçi çalıştırma diğer Avrupa ülkelerine de tavsiye ettiğini açıkladı.

Yabancıların tüm sosyal yaşamlarını, aile yaşamlarını, geleceklarini tehdit eden bu kararlar, onların zaten insanca yaşamlarına yetmeyen kısıtlı haklarını da ellerinden almaktadır.

Berlin senatosu çocukların buraya getirilebileme yaşını 18 den 16 ya indirirken, ayrıca, 16 yaşın dan küçük Almanya'ya gelen gençleride, 18 yaşını doldurunca, eğer 5 yıldır burada değillerse sınırdışı edileceklerini açıkladı.

Ama 5 yılını burada doldurmuş yabancılar da çalışmıyorlar, okula da gitmiyorlarsa onlarda sınırdışı edilecekler.

2 Kasımdaki kabine görüşmelerinde konu tekrar ele alındı ve görüldü. Görüşmeler sonunda yapılan açıklamada, önlemler dahada sertleştirilmiş olarak bütün eyaletlere tavsiye edildi.

Şimdi artık kesinlikle insan olarak kabul edilmeyen yabancılar; "Siz makinelerimiz çalıştırın robotlarımız, şimdi makinelerimizde zaten eskisi gibi çalışıyor, bizim kendi işçilerimizde çoğaldı, size sessiz sedasız başınızın çaresine bakmak düşer deniliyor.

"Ya Alman olur burada kalırsınız, ya da, yok başka milliyetleriniz kültürünüz, diliniz, haklarınız der hele hele birde bize muhalif politikalar güderseniz, defolur güdersiniz. Sizin çocuğunuz çocuğunuz, karnız hiç bir şeyiniz olmaz, siz insan değilsiniz diyoruz zaten yıllardan beri, anlamıyoruz. Ne misiniz? Bonn kararlarına bakın orada kaçık yazıyor ne olduğunu." Evet bu kadar kolay...

Neden bu kadar kolay, nasıl bu kadar cesur ve çabuk bizi prangalı ortaçağ köleleri haline getirebiliyorlar?

ALMAN VE TÜRKİYELİ SOL GÖREVLERİNİ YAPTI MI?

Emperyalizmin milliyeti yoktur, tekeller kendi çıkarları için hangi milliyetten, hangi kesimden olursa olsun halk kitlelerine ayırım yapmadan saldırırlar.

B. Alman emperyalizmi'nde açtıkları girdiği bunalımdan kurtulmak için Alman halkının da ekonomik ve sosyal kazanımlarına sahiptirler. Ama hakim sınıflar bu saldırılarına yaparken, elbette en az tepki gelecek kesimleri boy hedefi olarak seçerler. Kitleleri birden bire yoğun bir şekilde karşılamak almak onların zararına olacaktır. Almanya'da en kolay seçilecek boy hedefinde yabancılar olmuştur. Alman halkı, şimdi en temel insan haklarının ayakları altına alınmasına, kendi gözleri önünde ve toplumları içerisinde seyirci kalmaktadır. Yabancıları bu denli çağdışı muameleye maruz bırakan yeni yasalar kayda değer bir tepki göstermemektedir.

Barış için sokaklara dökülen 100 binler, şimdi yıllardan beri omuz omuza çalıştıkları yabancı işçi kardeşleriyle barış içinde yaşayabilecekleri göstermek için niçin kımıldamamaktadırlar? Eğer bir toplum içerisinde insanları bir arada kardeşçe yaşayamıyorsa özlemi duyulan barış hangi barıştır? Ama bu sorularla biz Alman halkının barıştan yana olmadığını ve Türkiye'nin yabancı düşmanı olduğunu söylemek istemiyoruz elbet.

Hakim sınıflar kendi çıkarları doğrultusunda yabancı düşmanlığın körüklenirken, seyirci kalan Alman solu ve Türkiye'li sol olarak önce kendimizi eleştirmek zorundayız. Alman solu patlama derecesine gelmiş sorunlarıyla burada yaşayan Yabancıları, asla kendi işçisinin bir parçası olarak görmemiş, onların sorunlarına sahip çıkmamış, kendi sınıf mücadelesinin bir gereği olduğunu kabul etmemiştir. Yabancılarla yapılan çalışma Almanlar açısından politik bir görev olmaktan ziyade, yabancıları yardım etme ve giderekte lüks olma temelinde alınmıştır.

Hiç bir Alman örgütü, buradaki yabancı işçilerin ne olduklarını, ne istediklerini, kalacaklarını veya gideceklerini ciddi bir şekilde araştırmamış, ve kendi sınıf mücadelesinin programı içerisinde, yabancı işçiler yer vermemiştir.

Burjuva politikacılar bile, yabancıların büyük bir çoğunluğunun kalıcı, olduğu tespiti ile bu kitleyi politik bir güç olarak arkasına alma çabası sarf ederken, Alman solunun böyle bir sorunu hiç olmamıştır.

Öte yandan Türkiye'li sol bu konuda ne yapmıştır? Yıllardır, kendi sorunlarıyla başbaşa bırakılan, kendi ülkeleri tarafından döviz ağacı, almanya tarafından sadece üretimedebilen bir makine olarak görülen milyonlarca insan karşısında politik görevlerini yerine getirdiğini idda edebilir mi?

Kaldığı bu işin nasıl görülmesi gerektiğini teorik olarak en doğru bir şekilde saptayarak, görevlerimizin ikili olduğunu tesbit eden bizler dahi bu görevlerimizi yerine getirebildiğimizi söyleyemeyiz.

Türkiye'ye yönelik görevlerimiz bu güne kadar ağırlıkla tek görevimiz olarak kaldı. Ama buradaki Türkiye'li işçileri kenş/sorunları etrafında örgütleylep, Alman işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir yedek güç haline getirmek doğrultusunda ciddi bir çabamız olmadı.

Halk gerekçeler bulabiliriz elbet, Ülkemizdeki gelişmelerin ve sınıf mücadelesinin boyutları, bizleri sürekli olarak Türkiye'ye yönelik görevlerimizi ön plana almaya bağlamıştı, yani birini ihmal ederek, öbürünü hakıyla yerine getirmenin mümkün olamayacağını yeterince göremedik.

Burdaki sınıf mücadelesinde yerimizli almanların Alman işçi sınıfı/kendi ülkemiz için duyuları hale getirmekteki önemini yeterince kavnyamadık.

Burada yaşıyoruz, çalışıyoruz, politik mücadele veriyoruz. Ama hala Alman işçi sınıfının üvey kardeşleriyiz. Çevremizde olup bitenlere yabancıyız, yakından izlemiyor, müdahale edemiyoruz.

Şimdi gerek ülkemizdeki sınıf mücadelesinin girdiği yeni aşama, gerekse B. Almanyanın izlediği yabancılar politikasının, artık hepimiz gözle görülür şekilde rahat sı edeceğ derecede katılması, bütün Türkiye'li solu Almanya'ya ilişkin görevlerini yerine getirmeye zorlamaktadır. Bu konuda önemli kırılma noktaları vardır. Şimdi hepimizin görevi, bütün Türkiye'li örgütleri kısıp gurup çıkarlarını bir yana bırakıp hiç olmazsa buraya ilişkin görevlerini karşısında mümkün olduğunca geniş bir şekilde bir araya getirmeye zorlamak olmalıdır.

Bu konuda her birim kendi çevresindeki olanaklarını zorlamalı, bu alanda yeni politik çalışmalar üretmelidir. Birimlerde edinilen tecrübelerin bu konuda doğru ve yetkin bir politikayı, genel olarak hayata geçirmemizi kolaylaştıracağını unutmamalıyız.

Alman yoldaşlarımızı bu konudaki görevlerini yerine getirmek için uyarmanın en doğru yolunda önce, soruna çok daha yakın olan bizlerin hareketi geçesidir.

İlticacılar Sorunu Üzerine

Emperyalizmin içine düştüğü "yeni kriz dönemi", SİĞINMACILAR meselesini acil meselelerden biri olarak gündeme getirdi. Alman kamuoyunun dikkati bir süre ilticacılar sorununa çekilmiştir.

Yeni ABD faiz politikası, NATO'nun yeni silahlanma projeleri, güney kuzey diyalogunda ortaya çıkan sorunlar, dünyanın bir çok bölgesinde - Nikaragua, El-Salvador, İran-Irak, İsrail-Arap, Mısır-Sudan-Libya, Afrika'nın bir çok yöresi - savaşların sürmesi ve buna bağlı olarak emperyalistlerin yatırım alanlarının daralması, işte hep bu krizin somut nedenleri ve belirtileridir.

Bu krizin yükü genel anlamda emekçilerin sırtına yüklenmektedir. Alman hükümetinin yeni çıkardığı karamameler ve yasalar, bütçe görüşmelerinde ortaya çıkan eğilim bu anlamda kesin çizgiler ortaya koymaktadır. Bu yeni ekonomik durum, yeni politikaları gerektirmektedir. SPD-FDP koalisyonunda ortaya çıkan anlaşmazlıklar, CDU-CSU muhalefetinin bu yeni politikaları uygun olan yapıyı nedeniyle iktidar şansını artırmaktadır. Sorunun bu noktada düzen partileri arasındaki tartışmalar, anlaşmazlıklar Alman emperyalizminin kendi sorunu olmadığını göstermektedir.

Düzen partileri arasında belkide üzerinde anlaşılabilir tek nokta bu krizin yükünü yabancı işçilerin sırtına acımasızca yüklenmesi olmuştur. İşsizlikten birinci elden etkilenen yabancı işçiler olmaktadır. Yeni kanun tasarıları - ailelerin birleştirilmesi konusunda v.s. - 'Almanya bir göçmen ülkesi değildir' yaklaşımının daha bir belirginlik kazanması yabancı işçiler konusunda izlenecek politikaların ana hatlarını ortaya çıkarmaktadır.

Yabancı işçilerin bu konumu aynı bir yazı konusudur ve temelde Alman işçi sınıfının, işçi sınıfının uluslararası dayanışması konusunda vereceği yeni bir sınav olmak durumundadır. Alman işçi sınıfı, bu krizin yükünü yabancı işçilerin sırtına atılmasına, ve krizin nedeni olarak yabancı işçilerin gösterilmesine, tüm örgütsel gücüyle karşı çıkmalıdır. Biz Türkiye'li işçilerde, tasarruf adı altında, krizin yükünü emekçilerin sırtına atılmasının önüne Alman işçi sınıfıyla birlikte tek vücut dikilmesini bilmeliyiz.

İLTICACILAR SORUNU işte bu noktada, emperyalizmin içine düştüğü kriz, tasarruf politikası v.s. notkalarına karşınma olarak önemli bir sorunu ortaya çıkarıyor.

Bir ülkenin sınıf mücadelesi boyutlarında ortaya çıkması olmayan bir olay, elbetteki o ülkenin sınıf içinde ve sınıf temelinde oturtulacak çözüm durumunda değildir. Bu insanlar (sığınmacılar), gerek buradaki konular, gerek Türkiye'deki sınıfsal yapılar, gerekse onları Türkiye'den buraya getiren (zorlayan) nedenler dolayısıyla, sınıfların (işçi sınıfı, köylülük v.s.) hiç biriyile bire bir çakışmayan ayrı bir karakter arz etmektedirler.

O halde sorun aynı bir "demokratik" platformda çözülmek zorundadır. Bu platformun genel hatları, ilticacıların temel talepleri, Alman emperyalizmi'nin ülkemizdeki emelleri, cunta'ya karşı verilen savaş, ve Almanya işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelesi tarafından çizilecektir.

Ama herşeyden önce bu insanların buraya göç nedenlerine bakmak gerekiyor:

İLTICACILARIN SORUNLARINA SAHİP ÇIKILMALIDIR

Türkiye'deki iç savaş ortamı, onbinlerce Türkiye'li "sığınmacının" Almanya'ya akmasına neden oldu. Önce buraya politik, ama daha çok "ekonomik" nedenlerle gelen sığınmacıların sayılarının cunta öncesi onbinleri bulmasının nedeni işte Türkiye'de yaşanan o iç savaş ortamıdır.

"Bugün dünyanın neresinde olursa olsun, çatışma ve savaşların kitlesel büyük göçlere neden olduğu biliniyor. Kamboçya, Laos, El Salvador bunlardan birkaçı ..." (Devrimci işçi sayı 11)

Sığınma amacıyla buraya gelen insanların sorunları diğer Türkiye'lilerden daha karmaşıktır. Bunların burada ne kadar süreyle tutulacakları belli değildir. Yeni çıkanlar (ya da tasarı halinde olan) yasalarla bu kalış süresi kısıtlanmaya çalışılmaktadır. Açtıkları bir emel ve genel olarak yabancı işçilerin kalış sürelerinin kısıtlı yada uzunluğu Alman Ekonomisinin içinde bulunduğu durumda ilgilidir. Sorunu bu noktada hukuki bir sorun olarak ele almak yanlış olacaktır. Yani: İlticacılar meselesi "bağımsız mahkemelerde" halledilen bir sorun değildir. Çünkü sorunun kendisi legal olmayan (hukuki olmayan) alanlarda doğmuştur ve yine o yollarla egemen sınıflar açısından halledilmeye çalışılıyor.

O insanların buraya gelmesi, sığınmaya başlaması her ne kadar "ekonomik" görünümü ise de temelde POLİTİK'TİR. Türkiye'de insanların ekonomik zorluklar içinde olmalarının, halkın, egemen sınıflar tarafından açılmış bir savaşın baskısı ve zulmü altında olmasının nedeni politik'tir.

Eğer Türkiye'de insanlar iş bulamıyorlarsa,

açılarsa, baskıdan zulümden ve iç savaş ortamından kaçıyorlarsa ve bu nedenlerden Almanya'da kalabilmek için sığınmaya baş vuruyorlarsa, bunun sorumlusu oligarşidir, emperyalizmdir. Elbette ki sorunun kökleri bu çözümlünü, oligarşiyi, cuntaya ve emperyalizme verilecek mücadelenin başarısında aramak gerekir. Ama bu sorunun "slogan" düzeyinde halli olarak kavranmamalıdır. Kahrolsun BRD emperyalizmi düzeyindeki sloganlar ve bir iki yürüyüşle "sığınmacılar sorununa" çözüm getirilemez.

Bu konuda sistemli bir mücadele yürütmek gerekir. Böyle sistemli bir mücadelenin yürütülmesi şunlara bağlıdır:

1. "Sığınmacılar sorunu" sığınmacıların, yani asıl politik sığınmacıların sorunlarıyla eş tutulmamalıdır. Sorun, genelinde "turist işçilerin" sorunu temelinde ele alınmalıdır. Bu konuda Fransa'daki "kartız konfeksiyon işçileri"nin mücadelesi bize örnek olmalıdır. Bu mücadele sonunda binlerce turist işçi çalışma ve oturma izni almıştır.

2. İzlenecek mücadele çizgisinde "politik sığınmacılar" meselesinin laçkalaştırılmasına dikkat edilmelidir. Gerçekten politik nedenlerle buraya gelen insanlarla genel arasma bir ayırım çizgisi konulabilmelidir.

3. Mücadele, aynı zamanda cunta'ya karşı verilen mücadele çizgisi içine oturtulmalıdır.

4. BRD emperyalizminin Türkiye'de olup bitenlerden birinci elden sorumlu olduğu, sığınmacıların bu günü konularının nedeninin emperyalizmin Türkiye üzerindeki politikası olduğu bilinmelidir.

O halde bu mücadele yani sığınmacıların mücadelesi aynı zamanda emperyalizme ve cunta'ya karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır.

5. Bu mücadelede yanımızda alabileceğimiz en geniş Alman kitlelerini yanımıza almalyız. (Fransa'daki kartız konfeksiyon işçilerinin mücadelesi Mitterand'ı ve sosyalist işçi sendikalarını bile yanına çekmeyi başarabilmiştir.)

6. Sorun "siyasetlerin" porsa toplayacağı, siyasi çıkarlar beklemediği bir sorun olmaktan çıkarmalıdır. Yani sığınmacılar sorunu ne A siyasetinin ne B siyasetinin yalnız başına sorunu olabilir. Bu konuda tüm eylem çizgisi, tüm mücadele, ortak ve BİRLİKTE bir perspektife oturtulabilir. Bu konuda birlikte yapacağımız eylemler, hatta izleyeceğimiz ortak bir mücadele çizgisi bizi leriye götürücü nitelikte olmalıdır.

SORUNA NASIL YAKLAŞILMALIDIR?

Biz tüm sorunların "masa başında" haline karşı çıkmışızdır. Sığınmacılar sorunu da masa başında üretilen sloganlarla, taleplerle çözülemezdir.

Sığınmacıların talepleri diye bugün sağda solda yazılanlar çizilenler, mücadelenin kendisiyle bağlantılı olmayan, onun boyutlarıyla yakından uzaktan ilişkisi olmayan şeylerdir.

"Yoksulun birine soruşlar: Padişah her gün ne yer diye, o da: Kuyruk kadırdığı ile soğanın cüllüğü, diye cevap vermiş." Kuru ekmeğin yivlen yoksulun talebi, ya da fıkrada olduğu gibi hayali, soğanın cüllüğü olabilir. Sen ona kızzımsı tavuktan bahsedersen anlamayacaktır, istahi kabarmayacaktır.

Bu işin benzetme kısmı, ama gerçekten de, bugün sığınmacılar adına talep üreten sıklıkla "sığınmacılar için Almanya'da devrim" talebinde öne sürecekler.

Bugün sığınmaya baş vurmış insanların talepleri, buraya geliş nedenleri nelerdir? Bunu en basit Almanya'nın herhangi bir şehrindeki sığınmacıların yapılarından çıkarabiliriz. Örneğin Hamburg'da sığınmaya başvuran binlerce Türkiye'li varken demokratik kitle örgütlerinde politik çalışmalara katılanların sayısı 100-200 civarındadır. Diğerleri çalışma ve oturma izni neşindedir. Elbette görev bu insanlara onları buraya iten asıl nedenleri, açlığı, yoksulluğun, işsizliğin asıl nedenlerini anlatmaktır. Yani görev onları politik bilinci vermektir. Ama bu ancak onları kendik gerçek talepleri etrafında örgütlemekle mümkündür.

SİĞINMACILARIN EKONOMİK-DEMOKRATİK TALEBİ NEDİR?

Sığınmaya başvuranların çoğunun talebi burada çalışmak - Türkiye'de alellinin, çoğullarının aç kalmaması için çalışmak - ve bu nedenle oturma izni almaktır. O halde mücadeleye yön verecek talep "Tüm sığınmacılara oturma ve çalışma izni" olmak durumundadır. Elbette bu talep bile mücadelenin kendisi tarafından duyulan desteklenmezse masa başında üretilmiş bir talep olarak kalacaktır, sığınmacılara, seyahat özgürlüğü, kampların kapatılıp, sığınmacılara ev verilmesi, sosyal yardımın artırılması, v.s. gibi demokratik taleplerle hareket örgütlenmeye başlanmalıdır. Mücadele, daha sonra diğer taleplerini kendisi üretecektir.

POLİTİK SİĞINMACILARIN DURUMU:

Politik sığınmacılar deyince, Türkiye'de gerçekten politik nedenlerle aranıp orada artık yaşama, politik çalışma yapma imkanı kalmamış ve bu nedenle sığınmaya baş vurmış insanların kasdediyoruz. Bu insanların yolları Alman emperyalizmi tarafından "vize" ile ve cunta'nın gayretleriyle kapanmış, minimuma indirilmiş durumdadır. Vize, politik sığınma hakkını "hukuki" olarak kazanmış insanların, bu hakkı pratikte bizzat, kendilerine namlyu çevirmiş faşist cunta'dan istemeleri anlamına gelmektedir. Öte yandan Almanya'da çıkarılan yeni "ilticacılar yasaları" bu hak tamamen ortadan kaldırılmak istenmektedir.

Alman egemen güçleri "ilticacıların büyük çoğunluğunun ekonomik nedenle burada olduğu" gerçeğini sandırarak ve ekonomik kriz de olularını kısmen bununla açıklıyorlar "politik" ve "ekonomik" nedenlerle sığınmaya baş vuranları aynı kabın içine atıp politik sığınma hakkını ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Devrimciler olaylara gerçekçi yaklaşmak zorundadır. Tüm sığınmacıların politik nedenle burada olduklarını söylemek yuvarkak, gerçek konumu tarif etmeyen ve buna bağlı olarak da doğru talep üretemeyecek olan bir yaklaşımdır. Bizler somut durumu tüm açılıyla ortaya koyup onu böyle savunmak zorundayız. Böyle bir yaklaşım "politik sığınmacılar" konusunda da üstümüze düşen görevi yerine getirmemizi sağlayacaktır. Gerçekten politik tabakat nedeniyle buraya gelenlerle, ekonomik (ama son tahlilde politik) nedenlerle sığınmaya başvuranlar arasında ayırım çizgisi koyabilmeyiz. Bunların geliş, sığınmaya baş vuruş nedenleri ve buna bağlı olarak talepleri aynı değildir. Birincilerinin talepleri, Almanya'da oturmak, çalışmak değildir, serbestçe Türkiye'ye yönelik politik çalışma yapmaktır. Bu insanlar Türkiye'ye dönüp yeniden orada savaşmayı düşünüyolar. İkinciler ise çalışmak istiyorlar.

SONUÇ:

Yukarıda bir tartışma platformu kavranması gereken, yazılan şeyler, mücadelenin kendisiyle birlikte bir anlam kazanacaktır. Tartışmanın da o düzeyde yapılması gerekecektir. Yoksa "bak ben senden daha iyi talepte bulundum" düzeyinde tartışılmamalıdır. Mücadele son tahlilde cunta'ya karşı verilen mücadelenin bir parçası olacaktır. İlticacılar sorunu bu anlamda yurt dışında cuntaya karşı verecek yada bir başka deyişle birlikte verilebilecek mücadelenin platformuna oturtulmalı ve birlikte atılabilecek her adım birlikte atılmalıdır.

"PEINE OLAYI" VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

12 Eylülün askeri-faşist darbesiyle birlikte sermaye usaklığı görevlerini artık başka bir şekilde üstlenen ve sürdüren ülkücü faşistler, sözde generaller çetesi tarafından yarılınmak istenecek, cuntaçınları "sağa-sola karıştıy" demogorji ve yalanlarına kan verilerken; öte yandan faşist generalleri, yeni stratejileri olan "12 Eylülün hareketini yurtdışında da başlatmak" hedefine en iyi bir şekilde ulaştırabilecek çabasıyla, sistemli-azgın saldırılarını buralarda da başlatmanın yoğun hazırlığı içinde bulunmaktadırlar.

Bunun en yeni, en son provasını geçenerde Aşağı Saksonya'da en örgütlü oldukları şehirlerden biri olan Peine de uyguladılar. Peine'deki demokrat ve anti-faşistlerin örgütüştüğünden, bazi "devrimcilerin" sorumsuz, sektek davranışlarından da yararlanarak, 26 Kasım 1981 günü planlı bir saldırı sonucu 2 Kürt yurtseveri pusuya düşürdüler. Saldırı sonucu yurtsever bir Kürt kardeşimiz ağır yaralandı. Nezir Şeker arkadaşımız ise hayatını kaybetti.

Faşist cayneti en geniş bir şekilde protesto etmek için bir eylem komitesi oluşturuldu. Ve komite, ilk iş olarak, katledilen yurtsever kardeşimize karşı son görevimizi yerine getirebilmemiz için en kısa zamanda bir yürüyüş yapılmasını uygun görenek çalışmalarına başladı. Aşağı Saksonya'daki tüm devrimci örgütlerini ilk kez "eylemde birlik, ajtaysında serbestlik" ilkesizliği üzerinde satlerce tartışmadan gerçekleştirdikleri bir yürüyüş hayata geçirdi. Kötü hava şartlarına rağmen 1500 in üzerinde kitle katılmı ile, halkımızın faşizme, faşistlere karşı kinini ve nefretini bir kez daha haykırduğı, anti-faşist eylem birliğine olan özlemini bir kez daha yenilediğ olumlu bir anti-faşist gösteri oldu. Bundan böyle pek çok yerde olduğu gibi, Peine'de de, faşist köpeklerin örgütlenmelerini dağıtmak, mevzilerini daraltmak, (eğer yeni yeni kayıplar vermem istemiyorsak) her yurtsever anti-faşist, devrimci için, yerine getirilmesi gereken en önemli bir görev haline gelmiştir. Kahrolsun Faşistler! Faşistlere Peine'de yer yok!

Peine Dev-İşçi Sempatizanları

NATO'nun kanatları altında bir askeri darbe daha mı?

İspanya son günlerde, Polonya ile birlikte üzerinde en çok konuşulan ülkedir. Bir yandan NATO dışişleri bakanları İspanya'nın NATO'ya giriş protokolünü imzalarırken, diğer yandan faşist (Frankocu) bir askeri darbenin çanları çalıyor.

İspanya

Bugün İspanya'nın içinde bulunduğu ortamı yaratan, Otuz yedi yıl Franko'nun faşist yönetimi altında kalmış olan bir ülkenin, faşizmi tüm kurumlarıyla birlikte ortadan kaldırmadan, önemli iktidara alternatif bir halk hareketi olmaksızın Frankoculuğu "ortadan kaldırmak" istemesinin çektiği politik sıkıntılardır.

37 yıl boyunca kurumsalmış devlete tüm kurumlarıyla ele geçirmiş bir yönetime alternatif ancak d e v r i m olabiliirdi. Ancak İspanya'da bu böyle olmuştur. Faşizm bir gün gelmiş "namuslu" bir halk oylaması yaparak halka "kendisini beğenip beğenmediğini" sormuştur.

Halk da "Hayır biz seni istemiyoruz, biz demokrasi istiyoruz" demiştir. Böylece faşizm demokrasi gelmiş. Tüm bu anlatılanlar olsa olsa faşizm ve faşizme karşı mücadele konusunda anlatılan komik bir fıkra olabilir. (Aynı tipte komik fıkraları Türkiye'de dinliyoruz. 12 Mart'daki faşist askeri darbeye de "faşizm" ya da "faşizm denemesi" diyenler, 12 Mart faşizminin gidip yerine "demokrasi"nin gelmesini aynı içler açıcı komiklikle açıklıyorlar)

26 Eylül 1953'den beri ABD ile İspanya arasında, ortak savunma anlaşması vardır. 1939'dan beri de Franko faşizmi sırayla tüm batı ülkeleri tarafından tanınmıştır.

İspanya coğrafik konumu itibarıyla, askeri ve ticari bakımdan önemli bir yerdedir. Bir bakıma Akdeniz'in kapağıdır. Cebel-ül Tarık boğazı zaten İngilizler tarafından kontrol edilmektedir. İçte gerek bu ilginç "geçiş dö-

neminin" gerekse bağımsızlık hareketlerinin yarattığı politik sıkıntılar yaşanmaktadır. Özellikle coğrafi yeri bakımından, uzun süredir NATO'nun sayılarını aktığı iştahlı bir bölgedir.

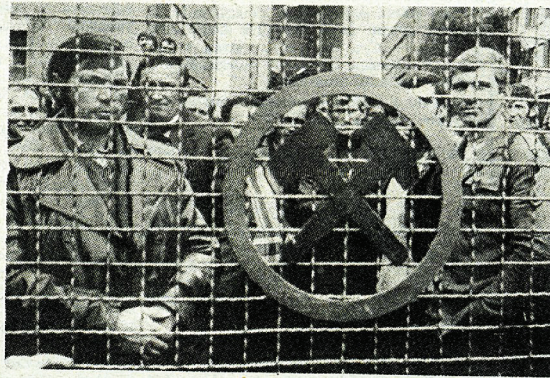
İspanya ordusu zaten uzun süredir NATO planlarına uygun tabikatlar yapmaktadır. (Çok güçlü bir deniz kuvvetleri, işe yarar nitelikte bir hava kuvvetleri, kötü bir kara kuvvetleri vardır). İspanya'nın NATO'ya alınmasıyla Amerika bu bölgede özellikle deniz kuvvetleri açısından üzerinde büyük bir yükün kalacağını bilmektedir.

İspanya'nın hem iç politik kargaşasının kısmen NATO kontrolünde bastırılması hem de yukarıda bahsedilen askeri nedenlerle uzun süredir NATO'ya girişin yolları aranıyordu. En önemli pürüz NATO'nun "özgürlükçü" görünümüyle Franko'nun kanlı rejiminin çelişmesiydi. Franko'nun ölümünden sonra bu pürüz "demokrasiye geçiş"le alelelece ortadan kaldırıldı. Ancak yeni rahatsızlıklar ortaya çıkmıştı. Trumann doktrinine göre şekillenmiş ve işleyişi ancak faşist bir yönetimle mümkün olan ekonomi bu göstermelik de olsa, "demokrasi" ile işlemez hale geldi. Askeri yönetimin silahla kısmen baskı altına aldığı bağımsızlık hareketleri (özellikle Basklar) daha geniş bir harekete geçtiler. Şimdi yine bir askeri darbeden söz ediyoruz. İlk denemesi 23 Şubat 1981'de yapıldı.

Askeri bir darbeye kesin gözüyle bakılmasına rağmen, NATO dışişleri bakanları, İspanyanın giriş protokolünün altına imza attılar.

İspanya meclisi NATO'ya giriş çöğünlüğü kabul etti. Aynı ka-

rarın Senato'dan geçmesine kesin gözüyle bakılıyor. Muhalefetteki reformist ve revizyonistler NATO'ya karşı gösteriler düzenleyeceklerini bildirdiler. Ama hem sosyalist partisinin hemde komünist partisinin "Amerikan üstlerine evet, NATO'ya hayır" diye formüle edilebilecek yaklaşımları bu

POLONYA

Halk ordusu'nun silahları halka karşı

Polonya'da 13 Aralık Pazar gecesi ordu yönetime el koydu.

Bu uzun süredir beklenen bir gelişmeydi. Sovyetler Afganistan müdahalesiyle içine düştükleri durumu daha kötüleştir-mek için müdahaleye direk olarak katılmaktan çekindiler. Dayanışma sendikası'nın hemen tüm yöneticileri tutuk-

1931	İspanya Cumhuriyeti oluyor.
1934	Ulke çapında genel grev: Fas'lı ve diğer kolonilerden askerlerle Franko yönetimindeki silahlı kuvvetler 15 gün içinde genel grevi bastırıyor.
1935	Parlamento dağıtılıyor.
1936	16 Şubat'ta yeni seçimleri Halk Cephesi kazanıyor. Cumhuriyetçilerin, Sosyalistlerin ve Komünistlerin 268 Milletvekiline karşılık Sağcı partiler 205 sandalye kazanıyor 18 Temmuz'da Franko yönetimindeki askeri faşist darbe,
	18 Kasım Hitler ve Musolini rejimleri Franko'yu destekleme kararı alıyor.
1937	Franko, Almanya ve İtalya'dan asker, silah ve cephane yardımı alıyor. Alman uçakları Guernika'yı bombalıyor. İngiltere ekonomik yardıma devam ediyor.
1939	27 Şubat İngiltere ve Fransa, Franko rejimini tanıyorlar. 1 Nisan Amerika Franko rejimini tanıyor.
1939'dan başlayarak	tüm batılı ülkeler Franko rejimini tanıdıklarını bildiriyorlar. 1936'da başlayan iç savaş uluslar arası devrimci ve faşist güçlerin de geniş biçimde katıldığı uluslar arası bir iç savaşa dönüşüyor. 1939'a kadar sürüyor. Anti-Faşistler kaybediyorlar. İspanya yaklaşık 37 sene Franko'nun yönetimi altında kalıyor.
20 Kasım 1975	Franko ölüyor.
15 Aralık 1976	İspanya Halk oylamasıyla "Demokrasi" ve dönüyor.

konudaki güçlü bir direnişin önüne en büyük engeli teşkil ettiriler.

Sosyalist parti başkanı Gonzalez, Yunanistan'da Pasok'un seçimleri kazanmasından sonra "Yunanistan NATO'dan ayrılırsa beni üzecek" dedi. Bir yandan bir başka ülkenin NATO'dan ayrılmasına üzüleceksin diğer yandan NATO'ya "karşı çıkacak" işte reformist ve revizyonist siyasetlerin tipik bir örneği.

23 Şubat'taki darbe denemesinin soruşturması sırasında yeni bir isim ortaya çıktı: Jose San Martin Labernia. San Martin gizli haber alma teşkilatı (Türkiye'deki MIT'in benzeri) SIPG'nin başkanıdır. SIPG, CIA'nın İspanya şubesi olarak bilinmektedir. Ve CIA belgelerinde "Ouantum" olarak geçer. SIPG 1977 reformlarıyla dağıtılmıştır. Ama kadrolar olduğu gibi muhafaza edilip CESID adıyla yeniden kuruldu. BU örgütün başkanı yardımcısı Federico Ouintero aynı zamanda Türkiye'deki askeri faşist darbe ile ilgili bir dokümanın yazarıdır. Bu belge 23 Şubat'tan evvel Mad-

rid'de darbeci sağ kesimde elden ele dolaşıyordu.

İspanya ordusu Türkiye'deki darbeyi göz önünde bulundurarak, Askeri bir yönetimin NATO'ya ters düşmediği kanısındadır. Bu kanıyı doğrulayacak gerçekler ortadadır.

Şimdi, İspanyanın NATO üyeliği formel olarak tamamlanmıştır. Ancak bunu NATO üyeleri 14 ülkenin parlamentolarının onaylaması gerekiyor. Bu konuda zorluk çıkaracak iki parlamentonun Yunan ve Hollanda parlamentoları olduğu söyleniyor. Ama bizce NATO için en büyük engel yine Türkiye olmak durumundadır. Çünkü Türkiye'de parlamento fesh edilmiştir. İspanya'nın NATO'ya girişini onaylayacak bir parlamento yoktur. Onlar bunun bir çaresini bulacaklardır ve İspanya NATO'ya bağlanacaktır. Dünya halkları için ise çare, emperyalizmi NATO'suyla OECD'siyle Dünya bankasıyla ortadan kaldırmaktır. Emperyalizm oldukça dünya halkları üzerinde bu oyunlar bitmeyecektir.

Dayanışma sendikası ve kilise, revizyonizmin politikası sonucu (Küçük üreticilerin teşvik edilmesi, ortadan kaldırılmaması, kültür devriminin yapılması v.s.) iktidarı tehdit eder boyutlara ulaştı. Grevler zaten sallanan ekonomiyi felçe uğrattı. Kilise ve Dayanışma sendikası, batılı emperyalist güçlerin etkisiyle yönetimden bazı haklar istediler. Hatta yönetimde söz sahibi olmak istediler. "İşçi sınıfının" iktidarı olduğu bir ülkede işçi sınıfı "kendi iktidarına" baş kaldırdı. Ve nihayet halkın ordusu kendi halkına namluları çevirdi.

Şimdi revizyonistler kendilerince bu olayı da açıklayacaklardır. "Sosyalizmi", Sovyetleri savunmak adına yapılanlara sahip çıkacaklardır. Bir diğerleri "Sosyal emperyalizm" tahlillerine yeni bir kanıt bulduklarını söyleyeceklerdir. Her iki çaba da işçi sınıfının bağımsız hareketine, sosyalizme bir yarar getirmeyecektir.

İşçi sınıfının ideolojisi, sosyalizmi savunmak adına, bugün sosyalist ülkeleri savunmanın imkanı yoktur. Görev, insanlığın tek umudunun, sosyalizmin, yara almamasını istiyorsak bu olaylarla sosyalizmin hiç bir ilgisi olmadığını anlatmaktır.

Sorun revizyonistlerin sorunudur. Sosyalizmin "Polonya" diye bir sorunu olamaz.